

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימוש מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלעני יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

לר"ה

ממעמקים קראתיך ה' כי שמעתי בקולי תהייה
 אזניך קשובות לקול תחנוני, חמלא
 רחמי שמעתי בקולי תהייה שבת, ואפשיל שרומי
 על יום ר"ה שחוקטין בשופר ובקול יולא ממעמקי
 הלב וע"י אומרים ימבקשים מהש"ת שישמע
 ויקבל בללון את קול תקיעתנו וז"ל ממעמקים
 קראתיך ה' כי שמעתי בקולי, ואמנם כשחל ר"ה
 בשבת שלא יש תקיעת שופר תהייה אזנך קשובות
 לקול תחנוני דכיינו בהפלות ובהתנוות וע"כ רמז
 ברי"ת שבת ועליו קאמר תהייה אזנך קשובות
 לקול תחנוני כגם שלא יש תקיעת שופר.

כל העמים תקעו כף וגו' שאר המזמור אפשר
 לרמזו בק"ד במה שנודע שבתקיעות של
 ר"ה הם למתק בגבורות והדונים גם השירים
 והזמירות ממחקים בדונים וע"כ הלויים שהם
 גבורות לויים גימטי אלדים נלטו לשיר ולזמר
 בניבתי"ק למתק בגבורותיהם וז"ש כל העמים שהם
 ישראל תקעו כף גימטי הם מאה קולות שחוקטים
 ברי"ה ואחריהם ברועו לאלדים תרועה גדולה
 והכל בקול רינה והטעם כי ה' עליון ק"ת נה"י
 שבהם חוקק הדונים כנודע וזהו כי ה' עליון
 נורא מלך גדול על כל הארץ שגם המלכות שהיא
 דינא רפוא לריך למתקה יע"י ידבר עמיב תחתנו
 ולחימים תחת רגלנו כיון שנחמתקו הדונים יבנעו
 אובי"ע ואין להם עוד שליטה על ישראל ונהיה
 בקנים ושאלנים בארבי"ק וזהו יבחר לנו את נחלחנו
 את גאון יעקב אשר אהב סלה והשרה בה שכינתו
 והכל הוא ע"י שעלה אלדים בתרועה אלדים
 מדכ"ד נתעלתה ונהפכה למדכ"ד וזהו ה' שהוא
 רחמים בקול שופר וע"כ זמרו לאלדים זמרו
 וגו' בזכיר ה"ש זמרו כנגד חמשה גבורות למתקם
 ואז מלך אלדים על גוים יבכניע אותם ע"י
 מדכ"ד ואלדים ישב על כסא קידשו הוא ירושלים
 עיכ"ק כמ"ש כי בחר ה' בלין חיוב למושב לו בני"א.

ליוה"כ

מה שובגים שלא לומר קדים ברכי בליל יוה"כ
 ולא בעולאי יוה"כ, לא ראותי במפי ז"ל
 טעם

יכודי היה בשופר נה"י למפרע יומתק כרמו
 כזה עפ"ד רבינו באר"י ז"ל בשער כגונות דרוש
 פורים שמדכ"י היא פטרת יסוד דאנא שוכנח
 בניוקי בעת דורמיטא דז"א ובפורים מחגלה לחין
 יגודע שהנוקף הוא כנגד נה"י דז"א וא"כ בתחילה
 היה כנגד נה"י דז"א אבל פתח יולא לחון וזהו
 דקדוק אומרי היה בשופר הנירה הוא בניוקי
 הנקראת שיטה היה דוקא אבל פתח נתגלה
 ובא"י בחוק, יא"ש בהו"י"ב.

איתא בפרקי ר"א אמרו ישראל למשכ כחוב
 אחד אומר זכור את יום השבת לקדשו
 וכתיב אחד אומר זכור את אשר עשה לך עמלק
 כיאך יתקיימו שניהם זה זכור חב זכור אמ"ל
 אינו דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ זה
 כוס יזה כוס זה זכור לשמור ולקדש את יום
 השבת וזה זכור לשמור להשמיד ולאחד ילככרית
 זרטי של עמלק ע"כ. והוא תמיה דמה חלו ז"י
 ואפש"ל עפ"י מ"ש רז"ל שעמלק בא על ישראל
 ברפידים שרפו יריבה מן החורב, עוד אמרו
 רז"ל שלא ניחני שבתות וי"ט לישראל אלא לפסיק
 בהם בתורה וזהו זכור את יום השבת לקדשו
 ע"י עסק התורה, ובהו ישראל השני שמה שליוה
 כקצ"ה על זכירת עמלק כדי שזכרו סיבת ביאתו
 שהוא על בטיל תורה ויתמידו בעסק התורה וע"כ
 חמבו הרי כתיב זכור את יום השבת לקדשו
 ואנחנו עוסקים בתורה בשבתות וי"ט ולמה לריך
 שיזכרנו על זכירת עמלק וז"ל כי"ד יתקיימו
 שניהם וע"כ אמ"ל אשה לא כמו שחשבתם בליווי
 זכירת עמלק בעצור בטיל תורה אלא להשמיד
 ולאחד זרטי של עמלק אבל זכור את יום השבת
 האמת אהבה שהוא לקדשו בעסק התורה וא"ש,
 והמשל שהביא מביט של קונדיטון בעצור שהתירה
 נמשלה לין כמ"ש כביאנו אל בית היין ואמרו
 רז"ל זה קינו ידוק.

אמרן רז"ל חייב איניש לבקומי בשוריא עד
 דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי
 ואפשר שזה רמז במ"ש בפי ילירי שלירוף כו"כ
 ב"ה במאיר בחודש אדר הוא הכייו יולא מפי
 אוקרי לגפן עירכי ולשוריקה בניי אחונו, שהוא
 מצואר על ריבוי היין וכאמרו כיצם ביון לבשו
 וכי וליכא מיודי דלא רמיז באורייתא.

נסיל בארעה טכיל, וכן הם הדברים הנאמרים בזה"ק
 קי' לו דליצ ע"א יז"ל אריו"ק הא חנינו פרצה
 דדמיו לשפון זכאי יומא מאי היא אר"ח אטיג
 דלדרשא הוא דחתי הכי הוא ידאי דהא זכאי
 יומא בשפיון חליא זכאי יומא פקיד מלכא ליהיב
 פתקון לקטורא ימקתוימי דגיין יאקהיים ליבנא
 ביבא מעלמא יכו' עכ"ד ז"ל, יכפי האמר יפין
 נוקת המזמר הנו' דכהיב ציב יבדת הי כל שפתי
 חלקיה יכו' אשר אמרו ללבונו נצור שפתי אחנו
 וכו' דכיינו המפטינים ימקטורניס עלינו יאהר
 שטינו כל מלות כהג ולצקוף הצעת בערבה
 הרומזת להם ובטלנו איהם כנו' שייך שפיר לימר
 אח"כ המזמר הנו' דנר בעתו.

טעם מקחנר לזה, ולענין אפש"ל הטעם פטי
 מה שנודע מהמקובלים ז"ל שהקדושים שאומרים
 'צחפלה הם כמי קילס לעלות מעולם לעולם וקדוש
 הא' לעלות מעולם העשיה לעולם הילירה שהוא
 עולם המלאכים יודע שישראל צוה"כ דומים
 למלאכים בטי"כ לונשים לבנים ומחטטפים לבנים
 ולרמוח לזה אין אומרים קדים ראשון של
 צרכו לעלות מעילב העשיה לעולם הילירה לומר
 שכבר אנו דומים למלאכים ויושבים בעולם
 הילירה ואין צרכים קולם לעלות וזה רמו דוקא
 להלכיב כלצנות צנוקת היום באדור וציליאתו
 אכל בכל שאר החפלות אומרים כל הקדושים
 כנהוג וז"פ, ופי' להרב צית הכפורת ז"ל מ"ש
 צזה ודוק.

לחנוכה

לשמיני עצרת

אמרו רז"ל שהיונים נזרי על ישראל שיבטלו
 שנת ומילה יר"ח, ולליד מה כעטס שלא
 נחרו לבטל מהם מכל הכר"ג מליה כ"א בני
 מלות הללו ונפרט מליה ר"ח שאינה כ"כ המורה
 כמי הכחז והמילב ימא איכפת לכו להיונים הם
 יטשו ישראל ר"ח, ואפש"ל לענין פטי מ"ש רז"ל
 צמוצ"ר פי' י"ד שהקצ"ה נתן לישראל פי' ימים
 טובים בשנת החמה וכן ז' ימי הפקה וחי ימי
 כהג ור"ה ויוכ"כ וחג שביעות וגי"ב שנתה כרו
 עי' ע"ש, וכתבו המפי' ז"ל שפי' חלי בעי' יטי
 מכניטים כח בעי' אומית ונודע שכל הי"ט הלויס
 צקביעות ר"ח וכי"ש אשר הקראו אוהס אחס
 כתיב ואס לא יקנטי ר"ח יאנר מהס שמית
 כייט, ערין מ"ש צוה"ק קי' לך לך דליג ט"ב
 וז"ל ת"ח לא שליטו שאר עמין על ישראל אלא
 כד בטילו מנייבו קיימא דא ומה בטילו מנייבו
 דלא אפרטן ולא אחגליין וע"ד כתיב ויעזבי צניי
 את הי וימכור אותס ציד סיקרא ויעזבו את הי
 ממש עד דאחת דבורה ואחנודת לכל ישראל במלכ
 דא כדון אחנעו שנאיבון תחיתייכו יכו' ע"ש,
 ובזה יוצן הטעם שרזי היונים לבטל מישראל ג'
 מליה אלו נפרטוח שבה בשנת ור"ח דהיינו
 כמותדים שסס עי' וסגולתס להכניט בעי' אומות
 וגם המילה שסגולתה לאכנעא שנייבון כנז"ל יבקצ"ה
 ברוב רחמוי וחסדיו ביטל מהשנהס הרעה וכושיע
 לעמו צהירו צוכות בני' מליה הנו'.

בהפטרה (מ"א ח' ס"ה) ייטש שלמה את החג
 וכו' שצעת ימים ושצעת ימים י"ד יום לכאורה
 אומרו י"ד יום ללא לירך, וברצ מנז"ד ז"ל פי'
 שצא ללמדנו שהס רזיפים, ולענין אפש"ל פטי
 מ"ש רז"ל שאכלו ושחו צוה"כ והיו דוחגים על
 כך ילאת צ"ק ונישרס שאין עליכס טון צזה
 אלא ארצא מליה טשו בשמחתם לש"ש צנין
 ציהמ"ק, ועפי"ז צא הכהוב לרמוח לנו צאומרו
 י"ד יום לומר שכמו ששמחהם צזי ימי כהג מלוב
 קטצדי לקיים מ"ש ושמחת צחגך כך הו' ימים
 שלפניהם הנה שאכלו ושחו צוה"כ למליה חתש
 וכולס שויס לטובה וע"כ כלל אותס צאומרו י"ד יוכ.
 גז. גז. **מה** שתקנו רז"ל לומר מזמור למגלה על
 השמינית כהג הקדוש כזה, ולכאורה
 נוקח המזמור הנו' נראה שאין צו שייכות לחג
 הזה, ואולם ראיחי למוכר"פ ז"ל צקי מולכ"ה
 קי' כ"ד סכ"צ שהציא משס רב כאי גאון ז"ל
 וז"ל ושאלתם לענין ערבה שחוצטים אותה בקרקע
 מכו הכי חזינן בערבה דומה לשפחים וביא צאה
 לכפר עליכס מכאן ולכלאה יתן צטפר סיכו חילי
 יש תקוה ומשמח דקדמונים אמרו חביטא אמאי
 משוס כל כלי יולר עליך לא יללה וכל לשון וגוי'
 משוס דעד כאן ציומין חלין השטן מקטרג וישראל
 ציומין חלין דנפשין מלוח מצטלי ליה מכאן ולכלאה
 כל שטח דיקוס עליוכו לא יכיל לשלטאה ויבא

לשבועות

הרב בני"ש ז"ל דקדק בשם מהג שקראו אותו רז"ל מלכת ובחירה לא נזכר כ"א חג השבועות יבואר שני טעמים ט"ו ע"ש, ולענין אפ"ל שהיא גזין מלכות כמ"ש זה יעלה בשמי ולפי שקבלנו ההורה צהג הקדוש הזה ועל ידכ נעשינו מלכים כמ"ש צו מלכים ומלוכו וגם מכלל מעלות ההורה שניתנה לאדם מלכות באומרים ז"ל צפי קיין בהורה ואמר עוד מאן מלכי רבנן יע"כ קראו שם מהג מלכת לשון מלכות שזכינו ט"ו בהורה כח"ל, וע"כ בשתלימין החירה צהג הסוכות קירין ליום האחרון שנשלמה החירה צו שמינו מלכת לשון מלכות שזכינו למלכות ט"ו בהורה שהשלמנו, והטעם הזה של חג השבועות נכון ג"כ עפ"י הדרי ז"ל שצחג השבועות ממשיכין לז"ן כתר מלכות דהיינו מלכות של עולם העליון נעשית כתר למה שלמטה ממנה נידע, וא"כ שפיר נקרא מהג מלכת לשון מלכות ט"ש הארה הגדולה הנשפעת צי.

איתא נמקי שבת דפ"ה ט"א וז"ל אמ"ר המא צר הנינא מ"ד כחפיה בעלי היער וגו' למה נמשלו ישראל לתפיה לומר לך מה תפיה זה פרו קודם לעלו אף ישראל הקדימו נעשה לנשמע ע"כ ופ"י רש"י ז"ל פרו קודם לעלו שחנטה הפרה שמינו הפרו קודם לעלון, ואולם החוקי ז"ל כתבו וז"ל הקשה ר"ח הרי אהנו רואים שגדל כשאר אילנות ומפרש התפיה היינו אחרונ וריח אפיך בחפיהים מהרגמינן כריחא דאתרונא ואחרונ פרו קודם לעלו שדר צאלין משנה לשנה ואחרו שנה נשרין עליו של אשחקד ובאים עליה אחרים יהיו פרו קודם לאותה עליה אך תימא שמינא קרא בתפיה בעלי היער שנאמר על הקב"ה כדכתיב בן דודו בן בניס וכו"ל לאתווי טפי קרא דוכיה אפיך בתפיהים עכ"ל, ולא זכיתי להבין למה נידדי מפי רש"י ז"ל שפי כפשוטו שהתפיה הפרה שמינו הפרו קודם לעלון וכמו שאנחנו רואים צח"ש שנתחילה יולא הפרה הלצן והאדום ואח"כ יולאים העלון הירוקים לא בן באחרונ וכו"ל צי נתחילה יולאים העלון ואח"כ יולא הפרה, ואם כונה קושייתם שיש הרבה אילנות שפרי שלהן קודם לעלון כמו התפיה וזהו שדקדקי

בלשונם לומר הרי אהנו רואים שגדל כשאר אילנות זה אינו כ"כ קושיא לפי שהשמות יש צו חשיבות יותר מכל האילנות בריח ובטעם וג"כ פרו קודם לעלו וז"ל יותר ממה שנדחקו לפרשו על האחרונ ולהוילא אותו מפשטו, וגם פ"י פרו קודם לעלו על הפרו הנשאר משנה שעברה זה דוחק גדול, ועל מה שהקשו שפי כהפוח בעלי היער נאמר על הקב"ה, אפשר לתרן לענין צמה שנבין פשט הכתיב כהפוח בעלי היער בן דודו בן בניס ופשוט שדודו הוא הקב"ה ובניס הם ישראל וקשה איך דימה אותם ח"ו כמו עלי היער שאין בהם לא טעם ולא ריח וכרי יש צמה וכמה לדיקים צישראל ואפי' ריקנים שצבה מלאים מלות כרמון ח"ו עלי היער הם אוב"ע שאין בהם לא טעם ולא ריח והפי כזה מבאר מ"ש מקודם סמיך לו כשונה בן החוחים וגו' דהיינו על ישראל כשהם בגלות תחת יד אוב"ע ומלערים אותם כמו שושנה בן החוחים ועכ"ז הקב"ה לא עזב אותם והשרש שכינתו ית"ש עליהם וכמ"ש עמו חנוי בלרה ואזי הם דומים כמו התפוח בעלי היער שנראה יופיו והדרו צמחאה ובטעם וברוח לגבי עלי היער בן דודו שהוא הקב"ה כשהוא שורב בן בניס שהם ישראל בגלותם בן האומות שע"י השראת שכינתו ית"ש עליהם הם עושים מלות ומע"ט ויולא ריחם הטוב לפני אוב"ע כמו חילן התפוח כשיחיה בעלי היער וכפ"י ישראל עלמס והקב"ה השורה עליהם נמשלו לתפוח וע"ז קאמר ר' חמא צ"ח ט"ה למה נמשלו ישראל לתפיה דוקא יותר משאר אילנות וע"ז השיב לפי שפרו קודם לעלו כפי רש"י ז"ל כך ישראל הקדימו נעשה לנשמע וא"ש ודוק, וע"י להרצ צינה לעמים ז"ל דרוש מ"ב שהאריך בזה ע"ש.

חידושים על משניות

משנה כלאים פ"ט משנה יו"ד, התוכף חכיפה אחת אינה חיבור וכ"ו והשומטה צשנת פטור וכ"ו והשומטה צשנת חייב ע"כ, וע"ז הקשה רבנן תוספת חדשים ז"ל ח"ל וקשיא לי אמאי לא חנא בפשיטות ובצנת פטור ואם עשה צי ראשית וכ"ו ובצנת חייב וכ"ו קאי על עשיה ולמה חנא לענין קריעה ולריכוס לפרש בקורע ע"מ לתפיר

שיוכרחו להמנות חצובה גדולה על פסח אי,
 וזכו בעלמו הקדר שנקט נסיעה המלוי יותר תחילה
 דהיינו בשבת ובמרוצה ואולם הטומאה שיכיו רוב
 כלבד טמאים כמעט שלא ימלא ענין זה כלל כ"א
 באקראי נקט באחרונה וא"ש ודוק.

ר"ה פ"א מ"ב, בארבעה פרקים העולם נדון
 וכו' בר"ה כל באי עולם עוברים לפניו
 כבני מרון שנאמר היוצר יחד לבם המנין אל כל
 מעשיהם ע"כ. ופי' הר"ב ז"ל וז"ל ה"ך היוצר
 וכוח הקב"ה רואה יחד לבם ומנין אל כל
 מעשיהם שא"כ שטובים לפניו אחד אחד מ"מ
 כולם נסקרים בסקירה אחת עכ"ל, וכוח מכנהר
 ובחיי"ט ז"ל כתב משם ברמב"ם ז"ל וז"ל והגלה
 מזכ המאמר מצואר כאשר תראה אבל הנקטר
 ענינו קשק מאד בלי ספק ע"כ כי האדם אי"א
 לליור שני הפכים בנושא אחד בזמן אחד שיצרו
 אי' אי' ויכיו נסקרים בסקירה אחת וכו' ע"כ,
 ולפני"ד אפ"ל בענין עפ"י מ"ש ברמב"ם ז"ל
 בפ"ג מבי תשובה ה"א ותו"ד הוא שאדם שרובו
 זכויות הוא לדיק ושרובו עונות הוא רשע וכן
 המדינה וכן כל העולם כולו, ופי' הלח"מ ז"ל
 שבתחילה דנין את האדם כל אחד ואחד בפרטות
 ואח"כ דנין כל מדינה ומדינה ואח"כ כל העולם
 וזה יועיל שאם נמלא רוב המדינה או רוב העולם
 זכויות הוא ניצל ומגין על המיעוט ועל היחיד
 שרובו עונות שאינו נשחת מיד אלא הקב"ה נפרע
 ממנו אם לא עשה תשובה ע"כ, וזה ודאי מלד
 רחמיו וחסדיו ית"ש שגם על האדם שנמלא רובו
 עונות אינו נפרע ממנו מיד עד שידן את המדינה
 בכללות ואח"כ כל העולם ואם ימלא רובו זכויות
 מאריך אפו על אותו רשע אולי ישוב ואם לאו
 נפרע ממנו בפרטות, וזכו שביון בהנה באימרו
 עוברים לפניו כבני מרון ר"ל אי' אי' וכולם נסקרים
 בסקירה אחת ר"ל שרואה מעשיהם בכללות כל
 המדינה וכל העולם אחר שדן איתם אחד אחד
 וזה מצואר בפקוק שאמר היוצר רואה יחד לבם
 המנין אל כל מעשיהם בכללות כז"ל.

רבצה יפ"ן ב' דקדוקים שיש לדקדק בלשון המשנה
 חדא למה דימכ בענין לבני מרון שהיל"ל
 עוברים לפניו אי' אי' בפירוש, ועוד שהראיה שמביא
 מהפ"י היא על ענין שנסקרים בסקירה אחת שלא
 נזכר במשנה כלל וזה דוחק, ואולם עפ"י יפ"ן
 לפי

לחפור ול"ע עכ"ל, ואפשר לחרך לעני"ד דכתנא
 בא לשמועין רבישא דהשומטה בשבת חייב ולא
 חימא כיון דכונהו ליגלל מאיקוד כלאים כלבוש
 צי ויהיה השומטה בשבת פטור כיון דמלוה קטבד
 קמ"ל דאפ"י"ה חייב יע"כ תנא השימטה ולא תנא
 בפשיטות ודוק.

משנה בכורים פ"ב מ"ז, דם מהלכי שמים
 וכו', ע"י להגאון החו"ט ז"ל שהקשה
 דמי קני ליה לתנא למיחני דם האדם בהדא
 וחירך דחני ליבוא פקוקא הכולל כל מיני האדם
 אפי' העכו"ם, והרב ראש"ל ז"ל הק' עליו מדברי
 התיב"ט ז"ל דהאדם כולל אפי' עכו"ם ע"כ, ולפני"ד
 אפשר לחרך דברי התנא דקחני דם מהלכי שמים
 דהיינו אדם החי שמחלך על רגליו לאפוקי דם
 המח דפליג ביה ר"ש בפ"ו דמכשירין וק"ל דאינו
 מכשיר ויח"ל לתנא למיחני מילתא דאחיה אליבא
 דכ"ע דהיינו דם אדם החי וע"כ נקט דם מהלכי
 שמים ודוק.

משנה פסחים פ"ב מ"ג, נכרי שבלוח את
 ישראל על חמלי אחר הפסח מותר בהנאה
 וכו' ופי' הר"ב ז"ל וז"ל דכיון דמטא זמניה ולא
 פרעיה ולא הוי מחיבך גיבניה דנרשות של נכרי
 הוא איגלאי מילתא למפרע דמשטה שכהיינו אללו
 הוי דידיה עכ"ל, מצואר וז"ל מדבריו אלו דמירי
 שקניעות זמן הפרעין היה אחר הפסח ואפ"י
 מותר בהנאה מטעם דאיגלאי מילתא למפרע וכו'
 דאלת"כ לא היה לריך לזכ הטעם וזה פשוט
 בדברי הר"ב ז"ל, ומזה תמיכה לי על הגאון
 החו"ט ז"ל שנסתפק ברעת הר"ב ז"ל אי ק"ל
 ברעת הרמב"ם ז"ל אי כדעת הרמב"ד ז"ל והטור
 ז"ל והקשה עליו שהי"ל לפרש ומדקתם ולא פירש
 סברתי דקניעות זמן אחר הפסח קאמר דאי לא
 ק"ל הכי הי"ל לפרש דלא ליחוי למיעט ולחקל
 עכ"ל, ולעני"ד דברי הר"ב ז"ל מצוארים כז"ל
 ואין צהם ספק ודוק.

שם פ"ך מ"ג, אימתי מביא הגיגה עמו וכו'
 כתב הרב חו"ט ז"ל וז"ל לא ידענא
 אמאי שני קודרוב דרובא ע"כ, ולעני"ד אפ"ל
 הטעם לפי שדרך התנא לחפוס בתחילה דבר כמלוי
 יותר וע"כ נקט ברישא תחילה בחול שרוב השנים
 יארע בחול, ובטהרה ג"כ שהוא ברוב השנים
 ואח"כ ובמיעוט שאינו מלוי כ"כ כ"א בזמן היוקר
 (יב)

ליצם אשת הכשר כיון שהוא פקול לכן נקט שפיר
 זוקק את אשת אחיו דיקא שאף המיזר יכול ליצם
 אם מה אחיו הכשר, וצוה א"ש קדר המשנה
 שבתחילה נקט בת ישראל לממזר שהכשר חולץ
 אימה ועמה בל ללמדנו רבותא שגם הממזר חולץ
 או מיצם בשמת הכשר, והגם שהתוקף ז"ל כחצי
 דמתניתין דלעיל דהו"א כששניהם ממזרים לרבותא
 נקטו כן וכ"ה דהר"מ לבו לומר דהו"א דוקא
 כשהכשר חולץ כן נלטי"ד ודוק.

ש פ"ב מ"י, מילנה או שהלכה בפניו ישארה
 מפני שהוא צ"ד וכו' ופ"י הר"ב ז"ל וז"ל
 כלומר מילוח או חליצה לא עשה חכם זה ביחודי
 משום דק"ל חליצה ומילוחים צ"י וצ"י לא תשידי
 אבל כתר נדרים ביחוד מומחה עכ"ל, וההווי"ט
 ז"ל הקשה עליו מהר"ס שאמרו שם דלמא לאשמועינן
 דאין מילוח פחות מגי וע"כ ראה להגיע בדברי
 הר"ב ז"ל ולא עלתה לו ולבסוף הניחו בלי"ע ע"ש,
 ולעני"ד דברי הר"ב ז"ל מבוארים ודקדק לנקוט
 בלשונו מה שהוא חליצה דהלכיתא וכמקנת הש"ס
 ביבמות דמילוחים צשנים וכ"כ טור בפ"ק דקנה דרין
 ח"ש משום דק"ל חליצה ומילוחים צ"י וצ"י ר"ל
 כמילוחים דקליק מניה צ"י והחליצה צ"י ולא ח"ש לקחה
 מחניחין דכ"ה דהנ"ל מפני שהוא צ"י לאשמועינן
 דמילוחים צ"י וכמ"ש בש"ס כיון שאינו הלכה והוא ר"ל
 בלשונו ק"ל שהוא חליצה דהלכתא וכמקנת הש"ס ודוק

כתובות פ"ב מ"ט, אמ"ר זכריה בן הקלצ
 וכו' ראיתי להרב חוקפות חדשים

ז"ל שדקשה משם מהרש"ה ז"ל וכו' לא הוב
 בירושלים מחצוזה או מערה אחת והיכן היתה
 מערת לדיקה וא"כ הוה נאמן במנו וכו' והיאך
 אפשר שלא יהיה כן בירושלים עכ"ל, ולעני"ד אפשר
 לתרץ דלעולם בירושלים הוה הרבה מערות ומחצוזה
 וכל הכהנות שהיו שם חלין צבו לקולא אבל ר"י
 זכריה בן הקלצ ששנעט שלא זזה ידו מהוך ידה
 צוה הפסיד על עלמו שלא יוכל לחלות צה שצרכה
 למחצוזה כיון שהוא צעלמו אומר שלא זזה ידו
 מחוך ידה ולא היתה במחצוזה ועם שלא כאמנו
 אותו לפי שאין אדם נאמן ע"י עלמו מיכו כבר
 שויה עליה חתיכה דאיכירא צמה שהפסיד חלות
 במחצוזה והוה נאמן במנו כמשפ"י הר"ב ז"ל
 אבל מפני החשד כיון שהוא על עלמו אקרו אותה
 עליו כמו המפיד על השנויה שהיא טבורה עם

שכוח

לפי שכאדם חס על ממונו ואפי' שמיכר את
 לאנו בליטרוכו כמ"ש ע"ד המשל של רעוא הנורא
 ופי"ו רבנן אבד הוערעל מילי ואצ"י דאר"י חושבנא
 אבל עכ"ז אינו מכה אותה מכה מזה אלא חס
 עליה, כן ממש בקצ"ה חס על האדם ואינו
 גומר דיני עד שידון את כל המדינה ואת כל
 העולם כח"ל ח"א עיננים לפניו צבני מרון דיקא
 שבעליהם חס עליהם ויגם שדן אותם א"י א"י חוזר
 וקיקרם שפקידה אחרתם כללות המדינה או העולם
 וצוה א"ש כראיה שבבית מפי היילר יחד לצב ידוק.
סוכה פ"ד מ"ב, לולב ז' כולד י"ט כ"ה של
 חג שחל להיות בשבת וכו' בתווי"ט ז"ל
 בבית משם הר"ן ז"ל צפ"ד דר"ה ח"ל וא"ת
 ומ"ש בני גזרינן ומ"ש מילכ דלא גזרינן שמה
 יעביר חנוק או אחמל צרכי"ד וי"ל דכ"ה שאני לפי
 שהכל טרודין צבם ולא מדבר חד להצריה משא"כ
 צמילה עכ"ל, ולעני"ד אכפ"ל הכ"ה בלא גזרו
 צמילה לפי דנפק"ג מצוים כשמיני ימול אפילו
 בשבת יייתירא דביום וא"י גזרינן שלא ימול בשבת
 כ"ה יעביר חנוק וכו' א"כ מיעקרא דרשת וביום
 מכרי"כ מכל הפולם וכן אמת שאמרו רז"ל צמקי
 יבמות ד"ל שיש כח ציד חכמים לעקור דבר מן
 ההורס בשוא"ת אבל לא צבכ"ג דמיעקרא מכל
 הפולם לגמרי וע"כ לא גזרו צמילה ודוק.

יבמות פ"ב מ"ה, מי שיש לו אה ע"מ זוקק
 את אשת אחיו ליצום וכו' כתב הרב
 תווי"ט ז"ל וז"ל אשת אחיו לכאורה כול"ל אשתו
 דכה"ג שיש לו אה חסן ש"מ דאיירו צבעל אשה
 וכן לקמן באשת אביו כול"ל באשתו עכ"ד ז"ל,
 ולעני"ד אפשר לישן כהנ"ל עפ"י דהתוקף ז"ל
 שה"ד בתווי"ט ז"ל שבתחלה משנתנו זאת ח"ל
 דמתניתין דלעיל צבת ישראל לנחין וממזר דחוללת
 לא שמתנו דהו"א כששניהם ממזרים אבל כשאהיו
 כמת כשר אין אחיו עמזר זוקק אשתו קמ"ל עכ"ל,
 וכפ"י משנתנו איירי בשמת הכשר ואחיו כממזר
 זוקק את אשתו ליצום וע"כ כששנה מי שיש לו
 אה ע"מ ואפי' ממזר שהוא חי והכשר מת הוכרח
 לומר זוקק את אשת אחיו דכיינו ככשר שכממזר
 ייצם אותה ואילו נקט זוקק את אשתו כמ"ש
 בתווי"ט ז"ל הוה אפשר להצין שהכשר זוקק את
 אשת הממזר אם עת הממזר ליצם אותה הכשר
 וכיינו טועים לומר שאם היה צבוסף אין לממזר

שהיא נאמן בעדותי לא ישארה מפני החשד ודוק.
ב"ק פ"ד מ"ט, מקרי לשו"ת יכ"י ונכסו תחת
 הבעלים מיעד משלם נ"ש וחם משלם ח"ג, כתב
 הרב ראש"ל ז"ל ח"ל הא דהקדום מועד לתם
 ולא תנא על הקדר בתחילה תם ואח"כ מועד
 צני טעמא עב"ל, ואשש"ל לעני"ד הטעם עפ"י
 מ"ט רש"י ז"ל והנמוק"י ז"ל דמיירו דללא עבדו
 שמירה כלל, וע"כ דקדק התנא ישניה בלשונו
 לטניח בתחילה מיעד משלם נ"ש שמוה מיכח דלא
 עבדו שמירה כלל דאי עבדו שמירה פחותה אמאי
 לא פליג ר"י כמו דפליג בקיפא שהמועד פטור
 ודוק, שו"ר לה"י תו"ח ז"ל שפ"י כנ"י משם כרמ"ז
 ז"ל ושו"ס שבינותי לדעת עליון.

ב"ק פ"ה מ"ג, הכנים שורו וכ"י וננחו שורו
 של בעה"ב או שנשכו כלב, כתב הרב
 חווי"ט ז"ל ח"ל תמיכה לו דנרפ"ג דיקינן תרתי
 ליל הוחלק צמים או שלקה בתרסיס וככא לא
 דיקינן וכ"י ע"ש שלא חירץ ע"ז, ולעני"ד אשש"ל
 עפ"י מאי דק"ל בשלהו פ"ז לא יגדל אדם את
 הכלב אח"כ הוה קשור בשלשלת וא"כ הוכרח
 התנא פה ללמדנו דאם נשכו כלבו של בעה"ב
 פטור דקד"ח שיביה חייב כיון דאין לו רשות
 לגדל את הכלב קמ"ל דפטור יע"כ לא הקשה
 צ"ס תרתי ל"ל כולטול, ומה שהוכרח לשנות
 וננחו שירו של בעה"ב הוא משום קיפא שאם
 ננח הוא שורו של בעה"ב חייב ח"פ ודוק.

ב"מ פ"ד מ"ג, כילד משך היומני פירות וכ"י
 רש"א כל שהכסף צידו ידו על העלוונה
 עיין צפ"י הר"ב ז"ל ומה שהאריך החווי"ט ז"ל
 להשיג עליו והפליג לומר שהצריחה הטעמו וכ"י
 עש"ב, ואחר המח"ר מכ"ח לעני"ד אינו רואה
 כ"כ שלוחת על הר"ב ז"ל בפירושו בדברי ר"ש
 ז"ל שהרי הרמב"ם ז"ל בפירוש המשנה פירש דברי
 ר"ש ז"ל בפירוש הר"ב ז"ל מתם רק שלא פסק
 בלבה כמותו אלא כשהצית מושכר למוכר שניהם
 אינם יכולים לחזור דק"ל דת"ק מודה בזה וכלכה
 כת"ק וכן הרמ"ק ז"ל בהלכות, אבל הר"ב ז"ל
 ק"ל דת"ק קבר בכל איפן שניהם יכולים לחזור
 אפי' צית המושכרת דליכא טעמא דנשרפי חטיף
 וכ"י והטעם לזה כיון דאית ליה דרב הקדא כשם
 שתקנו משיכה למוכרין כך תקנו משיכה בלקוחות
 וכרי תחם דתקנת משיכה במוכרין דוקא לתחלקה

טענת נשרפו חטיף וכ"י כיון דאם יתיקרו נרשתי
 יתיקרו טרח ומליל אי"ב די לנו בזה יאש"ה תקנו
 משיכה בלקוחות דלא פלוג אי"ב ה"ה צבית המושכרת
 וכלכה כת"ק יע"כ פסק דשניהם יכולים לחזור
 והגם דגבי תקנת משיכה בלקוחות איכא טעמא
 עיד דכ"ס כי מוקמת לחזרה גמי ברשות ליקח
 מקר נפשיה המוכר יטרח ומליל וכמי שפי' רש"י
 ז"ל אבל אינו מוכרח כ"כ דבלא"ה איכא טעמא
 דאם יתיקרו וכ"י כנ"ל, ימה שהקשה החווי"ט
 ז"ל מהנמרח שאמרה איכא צינייכו דרב הקדא
 ור"ש לית ליה דרב הקדא יוכל כר"ב ז"ל לפרש
 ככונה דלית ליה דר"ש דכ"ל נווני חקנו משיכה
 ללקוחות כסתמיות דברי רב הקדא אלא יש איפן
 דאחד משיכהם אינו יכול לחזור אפי' בלא משיכה
 וכיינו צבית המושכרת כמו שפי' בתחילה דברי
 ר"ש דאמילתיס דת"ק קאי, באופן דדברי כר"ב
 ז"ל נכונים בטעמם צלו שום קחורה מהש"ס כגם
 שפסק שלו נגד כל הפוסקי' פ"ז וכל לומר גברא
 הגברא קרמית, ואינו תמיכה מהרב החווי"ט ז"ל
 שלא זכר שר לפירוש הרמב"ם ז"ל במשנה ז'
 כדרכו דרביק ודיק.

ב"מ פ"ד מ"ח, ה"י חומשין כן וכ"י הנהנה ס"ב
 פרוטב מן ההקדש מוסקיף חומש, פי' רש"י
 ז"ל ור"ב ז"ל הכונה בשוגג דחייב קרבן וחומש,
 וע"ז כתב החווי"ט ז"ל ח"ל ולא ידעתי אמאי
 הולרכו לפרש שחייב קרבן וטוד דלפ"ז קשה למה
 לא פירשו כמו כן לקמן בהגוזל שחייב קרבן יכ"י
 ומיהו בזה י"ל דאינו חייב אשם גזילות עד שיכבש
 לשקר עב"ל, וע"ז כתב הרב ראש"ל ז"ל ח"ל
 דברי הגאון בזה ל"ע טוצח דכ"ה צהריח קתני
 הגוזל ונשבע לו מוסקיף חומש הרי דבלא שנויה
 אפי' חומש לא מחייב וכ"י ק"ל כמצואר צכמה
 דוכתינן וא"כ אין חילוק בין חומש לאשם גזילות
 טכ"ד ז"ל, ולעני"ד אפשר לדחיק וליכב דברי הגאון
 ז"ל דכונתי לחלק בין הגוזל לנהנה מן ההקדש
 בזה האופן דהגוזל יש צידו צ' עינית מין הגזל
 ועין השצופה לשקר וע"כ לריך לחקן את שניהם
 החומש מכפר על הגזל וכאשם לכפר על השנויה
 וזה קצרה שצריך שניהם אפי' על שו"פ וע"כ לא
 הולרכו רש"י ור"ב לפרש צו כלום לא כן הנהנה
 מן ההקדש אין צידו אלא מן אחד וביה לך
 לטעית ולומר שאם נהנה בש"פ די לו בחומש

זמה שחייבה החורב קרבן היוני זנכנה יוחר
מש"פ וע"כ הילרכי לפרש שגם צזה חייב קרבן
וחימש, וזכו כינת בגאין בלומרו דאינו חייב אשם
גזילית עד שישנע לשקר ור"ל שהקרבן לכפר על
השנועה ולא הולרכי רש"י ובר"צ ז"ל לפרשו לא
כן זנכנה מן ההקדש ודוק.

ב"ב פ"ה מ"ג, הניכר את החמור מנר את
הקיה מנר את הפרה לא מנר את זנכ,
התיי"ט ז"ל דקדק למה בחמור קרי כזן בשם
עלמי ואילו צפרה לא קרי ליה עגל שהוא שם
עלמו, וייבז שזא החנא לכטיר על שם קיה שיש
טעם בשם זה וכמ"ש בגמרא שמכלך אתה שיחה
נאה ע"ש, ולעני"ד אפש"ל הטעם עפ"י הש"ס
דבטורות על משנת המשכים לתוך עדרו וראה את
הבבכירות מניקות וכו' שנראה משם שאפשר להיות
מרחמת ומניקה בן חנרטה, ולפי"ז כנא זא החנא
לאשמוטיין רבותא בחמור ודב"ה צפרה וע"כ
בחמור לא אמר בני חנא קיה קתם לומר שאפי
שאיני צרי שהוא בנו אפי"כ מכיר, ונפרה נקט
זניה לומר שאפי"כ צרור לנו שהוא זניה ודאי וכי
נד לומר צרא כרעא דאמיב ונכלל במנר הפרה
ואפי"כ אינו מכור וע"כ שיגה זלשונו ודוק.

שבועות פ"א מ"א, ידיעות בטומאה שחיס
שכן ארבע, כתב הרב הויר"ט ז"ל
וז"ל אבל מה שהקשו בחוס' גבי מראות נגעים
ליתני לכולכו דדמיין אהדדי צטולכ ויורד ותירלו
דליהא גדלי דלות ע"כ לא כביייתי קישיתם דכא
ככא נמי אגרינן דכתיבין בהדדי עכ"ל, ואפשר
לשבז לעני"ד דהתיס' ז"ל קודם שהקבו קישיא זו
החזו ח"ל צטעמא דכתיבי גבי הדדי קני כדאמר
במק' נדרים ואל"ה גבי מראות נגעים וכו' ע"ש,
וא"כ על כמות הזו דצטעמא דכתיבי גבי הדדי
קני חנא קישיתם על נכון דגבי מראות נגעים
ליתני כולכו דדמיין אהדדי בקרבן עולה ויורד
כ"ן דמבואר בנדרים דבחד טעמא קני וע"ז תירלו
דליתיב גדלי דלות וא"ש ודוק.

שבועות פ"ד מ"א, אמר לשנים וכו' או שכיב
אחד מהם קרוב או פקול כרי אלו
פטורים, כתב הויר"ט ז"ל משם בחוס' ז"ל וז"ל
אע"ג דכבר שמענו דאין נוכגים אלא זרחויין
לבעיד אילטרין למיתני כנא דאפי"כ אס יש גי' עדים
וכשנים כשרים פטורים דעות שצטלכ מקלחה

צטלכ כולכ ע"כ, וראיתי לכרז הוספת חדשים
ז"ל שהביא משם מהרש"ח ז"ל וז"ל וקשה דזכ
דלא כמאן דלר"י שם במגית בממון קיים בעדות
בשאר ולרבי ק"ל דוקא בשנתכוונו לבעיד גם בעידו
בנ"ד כדכתב הויר"ט בשם החוס' שם וכאן
עדין לא באו לבעיד עכ"ל, ולא זכיתי להבין
קושיותו זאת שהרי כתבי בר"צ וברמב"ם ז"ל הטעם
שאם הכידוכו לא היתה עדותן מועלת לו כלום
וא"כ אפי"כ דהשתא עדין לא בעידו ולא נפקלו
כיון דצטיון זרחויין לבעיד ואלו אס בעידו לא
חועיל עדותן מטעם עדות שצטלכ מקלחה וכו'
ע"כ פטורים ושפיר אחיה אליבא דרבי ודברי
החוס' ז"ל זרורים לעני"ד, רק מה שק"ק על
פירושם זה לשון המשנה והבדרייתא אמר לשנים
ולפי"ד היל"ל אמר לגי' או יאמר אמר לעדים קתם
אבל הויר"ט אמר לשנים ואח"כ לאשמועינן על כג'
בעיקר חקר וז"ל בדוחק ודוק.

אבות פ"ג, ר' אומר אחיבי דרך ישרה שיצור
לו האדם כל שהיא חפארת לעושיה
ותפארת לו מן האדם, אפש"ל בסי"ד בהק' משפ"י
צפי נזר ילחק כונת מאמרה ז"ל גדול הוכנה
מיגיעו יוחר מיר"ש וכו' והוא שיש צי' קוגים
בלדיקים כא' שהוא יר"ש ולא פסוק גירסא מסומיה
ונכנה מאחרים, וכ"כ הוא יר"ש ג"כ אבל אינו
לומד חמיד אלא יגע בזמלחה ומאבד איזו זמן
לכהפרנס מיגיעו וכיכ ק"ד שהא' שטוקק בתורה
חמיד גדול מכבי וע"ז קאמר שאינו כן אלא גדול
הנכנה מיגיעו יוחר מיר"ש לפי שכתוב בו אשריך
וטוב לך אשריך צטוכ"ז שאינו מחניף לשום אדם
וככל מאשרים אותו וטוב לך לעוכ"צ לא כן
הקוג הא', וז"ש רבינו הקדוש פה אחיבי דרך
ישרה שיצור לו האדם מכבי זרכים הנז"ל אס'
לעסוק בחורה חמיד ויהפרנס מאחרים או לצטל
קלת זמן מכחורב וליהנות מיגיעו וע"ז השיב
שיצור לו הדרך כבי שהיא חפארת לעושיה ותפארת
לו ג"כ מן האדם שאינו מכביד על שום אדם
וככל מפארים אותו.

אבות פ"ג, עקביא בן מהללאל אומר וכו' מה
שדקדקו המפי"ז"ל בכפל הדברים שנתחילוב
קתם מאין באת וכו' והדר מפרש מאין באת
מטיפה קרוחה וכו', אפש"ל לעני"ד ששלים הזה
קיים ע"ש החורה הוכח הוכיח את עמיתך ופירשו
המפי'

בנים אחס להיא וכוני שקראכ אחיה ואס
כניכול ומה נקח מוקר גדול להדבק בו יה"ש
שחיבצ אוחנו עד כמדריגה הזו ודוק.

אבות פ"ד ר' לויטס איש יבנה אימר מאד
מאד כיו שפל ריה בפני כל אדם שתקית
אנוש רימה ע"כ, הקיצי מצואר באומרו שתקות
אנוש רימה וכי מי יקרב שיביה רימה ואדרבה
כל אדם מקיב שיביה בתדריגת הלדיקים שהריייה
חינה שולטת בהם, והמפי ז"ל כל אחד לדרכו
פוכ צניאור זה, ולעניד אפשיל שכנה כל אדם
משחדל חמיד לכשלים צניאיתו ומקיב להרבות
את צשרו ולעדנו וזה טוב הוא אם מכין לפצודת
השי"ח אבל יבא לו חק מלד אחר שמרצה צשר
מרצה רימה וע"כ צא כחנא ע"ה והמליח לנו חרופה
לזכ וכיא מדת הטובה צתכלית שאסוס עלמו כצשר
כמיש רז"ל ע"פ יבא כל צשר ועי"ז הקצ"כ מכלס
לו מכמיד שאף צשרו ישכין לצטח ולא תשליט
בו רימה צמיתו אפ"ו שכרצכ צשרו, וז"ש מאד מאד
כיו שפל רוח כך כצשר צטובה יתירה וזה יושיל
לך צצבור שתקות אנוש מכ שמקוב כל אדם להצרות
גופו ולהרבות את צשרו קיפו להיות רימה וכהרופה
כזאת חושיל לך להכלל ממנה וה"כ רדוף אהריב
עד קלכ כאחרון ולז"א מאד מאד ודוק.

אהלות פ"ו מ"ז, כלים שחתה הפרח טבורים
וכו כהצ כר"צ ז"ל ככא איירי צטמוד
כעומד צרכ"ר או צגינה יטומאה הרהיו וכו'
ע"ש וכחצ עליו כחוי"ט ז"ל וז"ל יתימה זכא
לפיל צטמוד כעומד צחוך כבוך ומערה אמרין
דצוקעת ועולה וכו' ופשיטא דכוך מקורב וכן
מערה וכו' ע"ש שכניח צל"ט, ואפשר ליבצ לפניד
שכולרך כר"צ ז"ל לומר דאיירי צטימד צרכ"ר
או צגינה כוא משוכ סיפא דקתני כטימאה
ובהלוי שחתה הפרח אם יש שם פותח טפח
טמאין ואס לאו טבורים ואס מייני צטומד צמקוט
מקורב כשאין צפרח פותח טפח למכ יכיו הכלים
שחחיו טבורים וכו' הקרוי שלמעלה מאהיל
עליכס ועל כטומאה וע"כ כוכר כר"צ ז"ל לומר
דכולה מחניחין איירי צטומד צרכ"ר או צגינה
שאין צכס אהל למעלה וא"ש ודוק.

טהרות פ"ט מ"ט. נמלא צנג כמעטן טהיר
נמלא צמעטן כנג טמא, כחוי"ט ז"ל
תמה דמיש נמלא צמעטן נממלא צנג כש"כ, ולא

המפי ז"ל שצחחילה לריך להוכיח צלשון נקחר
וצרמו דוקא וזהו כוכח צלשון נקחר ואס לא
כושיל אז חוכיח צניאור ולניכח וכן עשה כחנא
הקדוש כזה צחחילה אמר צרמו ובלשון נקחר
מאין צאח ולאן אהה הולך ילפני מי אהה עתיד
ליתן דין והצגון ואח"כ ציאר צפירוש מטיפה קרונה
ולמקום עפר וכי וצזה לימד איתנו קדר כחוכח
ופירוש פקוק כוכח חוכיח כנז' ודוק.

אבות פ"ג, חניבין ישראל שנקראו צנים למקום
חיבה יתירה נודעת להם שנקראו צנים
למקום שנאמר צנים אחס לה"א ע"כ, ולי"ד חדא
ללי"ד מכ כוקיף צמיש חיבה יתירה שנקראו צנים
והיא היא שאמר צחחילה, ועוד לריך להבין מכ
פי אומרו נודעת להם, ועוד למכ כציא פקוק
צנים אחס לה"א שהוא צפי ראכ ולא כציא פקוק
צני צכירי ישראל שצפי שמות הקידס לו, ואפשיל
צק"ד צכקי מ"ש צמדש חזית חזיל שאל רשצ"י
אח ר"א צרוי"ס אמ"ל אפשר ששמעת מאכין מכו
צטטרה שטטרה לו אמו אמ"ל כן אמ"ל היאך
אמ"ל משל למלך שהיתה לו בת יחידה וכי
מחצנה ציותר מדאי וכיב קירא אוחכ צתי לא
זו מחצנה עד שקראה אחותי ולא זו מחצנה
עד שקראה אחי כך כיב הקצ"כ מחצנב יותר
מדאי אח ישראל וקראן צתי כה"ד שמעי צת
וראי ולא זו מחצנב עד שקראן אחותי שנאמר
פהתי לי אחותי רעייתי ולא זו מחצנב עד שקראן
אחי שנאמר הקשיבו אחי עמי ולאומי אחי כאזינו
ולאחי כחיב טמד רשצ"י ונשקו על ראשו ואמ"ל
אילו לא צאחי אלא לשמוע כטעס כזה מפוך די
טכ"ל, וא"כ לפי"ז מלינו שיש מעלות לישראל יותר
מכמעלה שנקראו צנים והם שנקראו אחיה ואס
כניכול וזהו שרלה לרמוז רע"ק ע"כ והוא
שנודע מ"ש רז"ל אומרים מקלח שצחו של אדם
צפניו וכולו שלא צפניו וא"כ פקוק צני צבורי
ישראל שנאמר לפרעכ שלא צפני ישראל נוכל לומר
שזהו כשצח וכחיבה שנקראו צנים ולא יש חיבה
יתירה אבל פקוק צנים אחס לה"א נאמר
לישראל עלמס וזהו מקלח כשצח לפי שהוא
צפניו אבל יש מעלות יותר מזה שהם אחות
ואס, וז"א חניבין ישראל שנקראו צנים למקום
ולא תחצנב שזהו כחיבה דוקא אלא חיבה יתירה
מכ צמה שנודעת להם דיקא דכיינו צפניו שנאמר

זכר שר שהראש זיל ציאר זה בפירוש חז"ל ולא חייסין סמא דיי במטען יהעלבו עמו לפי כשנתן כוחים בגלי להעניחם לנג אה היה שרן לפניו בגלי היה ריאהי אבל כשנמלא במטען אנו חושש סמא מתחילה היה שם קידם שהעלה לנג עכ"ל, וא"כ פליאה נשגבה על הגאון ז"ל בתמיכה זו ומכה זה רזה לקיים הגורקא של התיקפתא ע"ש, וטוד אפשר לחזק לעני"ד דכשנמלא בנג לא נאמר שהיה במטען חקידם בעבור שהנג עלול לירד בו שרלים מהמירוצים והעיפות הפורחים יהיה כמו חזקה עם הספק וע"כ במטען טבור לא כן כשנמלא במטען הספק שקיל וע"כ בנג סמא ודוק.

טהרות פ"י ת"ז. בזולף את הציר נמלא שרן בראשונה כולן טמאים וכו' נחב החו"ט ז"ל חז"ל יזריך לי עיון דהא קחמא קתני וכו' לא בדיק ולא כיסה חימא לאחר שמילאה נפל בה והאי בלבד תהיה טמאה עכ"ל, ונפלאהי ג"כ מתמיהתי זאת שהרי הראש ז"ל נרגש מזה וציאר ח"ל ואין לומר דלאחר שהעלה החצית מן הציר נפל בה שרן שהרי החצית ואם נפל בה השרן עמנה עד שהעלה החצית ואם נפל בה השרן משכה שמילא החצית עד שהעלה היא שלא יראבו ניפל ע"כ, יא"כ פלא גדול על הגאון ז"ל דכל דו לא הניק ליה שנעלה ממנו דברי הראש ז"ל כללי, יראיתי להרצ חיקפת חדשים ז"ל שרלה לחרן קיפית החו"ט ז"ל בעבור דהספק מזמן לזמן לא אמרינן כאן נמלא כאן היתה ע"כ, והוא כו"פ דפז"ח, רק ק"ל על הטיקרי הזה ממשנתנו זאת עלמה דתן אימתי בזמן שהיא בודק ולא מכסה וכו' דאימיר בהליכתו נפל השרן בחצית והא הכא דהספק מזמן לזמן ועכ"ז אמרני שהוא טהור ולי"ט.

חידושים על הש"ס

מסכת ברכות (ד"כ)

ג' מתנות טיבית נתן הקב"ה לישראל וכולם ע"י יסירין והם תורה, וא"י, ועיכ"כ. וכולם דריש לכו מקראי ע"ש, אפשר לרמוז כג' הכזי צפי כי נר מליה ותורה אור ודרך חיים חוכחית מוסר וכוח כי נר מליה היינו דירת א"י שהיא מלוח דאורייתא כמ"ש וישנתם צה, ותורה

אור כפשטה דהיינו טסק החורה. ודרך חיים כיונו עוב"כ שהיא חיים לנזיים יכולם יזכה האדם בהם ע"י חובצות מוסר ורמו חוכחות שנים מוסר אחד כיונו שלשה כנגד ג' הכזי ודוק.

ברכות ד"ט ע"כ אמר"י בריה דר"ש בן פזי מאה ושלש פרשיות אמר דוד ולא אמר כלליה עד שראה במפלתן של רשעים שנאמר יחמי חטאים מן הארץ וכו' ברבי נפשו את הי כלליה עכ"ל אפשר לפרש בטעם מאה ושלש ל"פ ולא יותר עפ"י דזו"ה"ק תרומה דקס"ו ע"כ חז"ל אור דא אחליל במאחזן ישעיה עלמין דאינון גיזין בקטרא דכבוא אור ואחפשט בכלהו תחות כורקיא עלאה טמירא שריין אינין עילמיה מקטרא דכבוא ימינא תלת מאה ועשר אינון, מאחזן ושבע בקטרא דימינא מאה ותלת אינון בקטרא דשמאלא ואינין תלת מאה ועשר וכו' ע"ש, ופי' מהרש"י ז"ל חז"ל זהו קוד ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו מנחה גימטי ק"ג הביא לו מנחה מלד שמאל והשיב לו עשו יש לי רב שאפי' אותם ר"ז שהם מלד ימין עם ק"ג של לד שמאל הכל יש לי מכה הקטרוג, השיב שלמה בשמו יתי להנחיל איובי יש אפי' אותם ק"ג שהם מלד שמאל יומחקו עם ר"ז שהם מלד ימין וינחלו איתם ארכבו יתי ומכה ק"ג של שמאל ילא עגל שעולה ק"ג ולכן אמר משה לאהרן קח לך עגל יכו' למחק אותם בלד ימין עכ"ל, ובזה יובן דכשאמר דוד כע"כ ק"ג מזמורים ומיחק איתם שמלד שמאל אזי הכניע החטאים והרשעים ואמר כללוייה וא"ש ידוק.

מסכת שבת (ד"יג ע"ב)

תוס' ד"כ רש"י נרס וכו' יעל המדרש קשה לר"י דאלה דברי הבתים קאי אמה שכתוב לזעלה עכ"ל, ולעני"ד אפשר לחרן דכתיבה מכוונת כחצה החורה אלה דברי הבתים לפקול את הראשונים שהם החוכחות שישראל תמיד יכוו עושים רש"מ ולא יחילו עליהם הקללות ודוק.

שם דקכ"ח ע"כ אמר מר אה היתה לריכה לנר חברה מולקת לה את הנר פשיטא לא לריכה בקומא מכו דחימא כיון דלא חזיא אקור קמ"ל אחובי מיתבא דע"כ קבא אי איכא מידי חברה חזיא ועבדה לי ע"כ, לכאורה קשה ל"ל טעמא

טעמא דמיתבא דעה חפיק לה דלריכיס לנר לילדה שא"א שתלד בחושך וכן ראייתו לכמ"א ז"ל בשו"ע או"ח ק"ו ש"ל שהקשה קישיא זו וכניח צ"ע, ואנכי כדל למדתי חינוך לזה מלשון הרמב"ם ז"ל פ"ב מהלכות שבת ה"א וז"ל הולדת כשכורעת לילד ה"כ בסכנת נפשות ומחללין עליה את השבת קוראין לה חכמה ממקום למקום ומוחכים את הטבור וקיסרים איתו ואם היתה לריכה לנר צטעה שכיח לועקת צהצליה מדליקין נח את הנר ואפי"ו היחה קומא מפני שדעתה מחישבת עליה בנר ואעפ"י שאינה רואה וכו' עכ"ל, ולל"ד בונת אומרו צטעה שכיח לועקת צהצליה מכ הכונה בזה כרי צחילת כתב צטעה שכורעת לילד אצל נודע שרוב הנשים יבואו להם חבלים קודם הלידה באיזה שעות ויש באיזה ימים ג"כ ואזי אינו זמן הלידה ממש והמילדת לא הוכל לעשות לה שום דבר רק יושבת ומלפס עד שיבואו לה חבלים קשים שתלד בהם אצל קודם לכן אינה לריכיס לנר ועכ"ז קאמר בגמרא שמדליקין לה את הנר לתובי דעתה ופשוט שהוא בזמן שקבעו חכמים ז"ל לחלל עליה את השבת וכו' שדקדק הרמב"ם ז"ל בלשונו הזכר בצאמרו צחילת כשכורעת לילד כיוון צטעת הלידה ממש ואח"כ אמר ואם היתה לריכה לנר צטעה שכיח לועקת צהצליה ר"ל קודם הלידה כז"ל ואזי אין לריכיס לנר ואפי"ו מדליקין לה את הנר לישב דעתה ובה נהרלה קושית כמ"א ז"ל על כש"ס ואפשר שרמב"ם ז"ל מכה בקושיא הזאת כולך לחלק ולבאר דבריו כז"ל ודוק.

מסכת ערובין (ד"ג ע"ב)

ח"ר שתי שנים ומחלה וחלקו צ"ש וצ"כ אם טוב לאדם שלא נברא משנברא והבקימו שטוב לאדם שלא נברא, וראייתו להרב יערוח דנש ז"ל דע"ה ע"ד שהקשה על מאמר זה דהדבר זר ח"ו דיש חקרין צחק הצורא שברא אדם לריק ויותר טוב היה שלא נברא וכו' וזה תואר בעל השלימות שכל מעשיו בשלימות ובונה הטוב באמתו וכמוטיל לכתיב ואיך ח"ו נוחס לצורא שפעל וטעה דבר שטוב היה שלא פעלו וא"כ אין תמים פעולו ח"ו וח"ו לכעלות על לבנו ומחשבחנו כלל וכדחק לתרץ זה עש"ד, ולטנ"ד אפשר לתרץ עפ"י

משפ"י הרב המלצים ז"ל צפי וירא אלדים את כל אשר עשה וכנה טוב מאד וכוא עפ"י מ"ש כרמב"ם ז"ל צמו"ג שהביב נגד דהם אחד שמונה מקפר רעות העולם ושרעיה רבי מטיבניה"י שזה מפני שהאדם יביט על איש אחד מאישי העולם כאילו הוא לבדו ממלא בעולמו ויהיב סנדרא לרעיו ואם היה רואה שהוא צעל בערך המלאייה הכללי ושרע הנמלא לקחת הוא ולירך הכי"י ובהפקד הכללי לא היה טיטן זה וטפי"ז ידוק מ"ש בבא"ב ראה כי את כל אשר עשה ראב שכיח טוב מאד וכו' עש"כ וא"כ גם צריאח האדם היה צעיר כטוב הכללי שישתלמו על ידו כל העולמית אצל לאדם עלמו צפרטות טוב היה שלא יצרח לפי בטלול לחטוא ולכהקלקל יותר ממה שמהקן כמו שאנחנו רואים צה"ש וכו' שדקדקי כז"ל בנבונת הזכר באומרם נוח לו לאדם ר"ל לערך עלמו צפרטייה לא בן לערך כללית בצריאה הוא טיב מאד ומעשיו ית"ש צתכלית בשלימות ידוק.

מסכת ר"ה (ד"ז ע"ב)

תניא צש"א שלש נחות ליום כדן אחת של לדיקים גמורים ואחת של רשעים גמורים ואחת של צינונים, לדיקים גמורים נכהצום ונההמים לאלתר לחיי עולם, רשעים גמורים נכהצום ונההמים לאלתר לגיבנם וכו' צינונים יורדים לגיבנם ימלפסין ועולון ובכ"א מפס כלפי חסד וכו' כידי טביד ר"א אומר כובשו שנאמר יכבוש עונותיו, רי"ס צר חינוא אומר נושא שנאמר נושא עין ועובר על פשע, חנא דבי רי"ש מעביר ראשון ראשון וכן היא המדב ופי' רש"י ז"ל כובש את כף המאזנים של זכות ומכריטין את הטוניה, יכבוש עונותיו וברטו צו, נושא מגביה כף מאזנים של עון מעביר ראשון ראשון עון שנראבונים כבלים לתהם לכף מעבירו ושימטו שאם היו מחלכ על מחלה כיון שחקר אחד מכן יברטו בזכות וכך הוא המדב עכ"ל, ולכאורה יש לחמוכ שכרי אמרו רז"ל כל באומר הקצ"ה וחרן יותרו חיי ואיך פיכה ענינים האלו צין למ"ד מגביה כף כפיניה צין למ"ד נושא כף בזכות צין למ"ד מעביר ראשון ראשון הכל הוא ויותר ושלח משורת הדין, גם לל"ד צמאי פליגי בני אמוראי שכל אחד אומר טעם לעלמו וכתכלית הוא אחד ומאי נ"מ אם נישא

יטא או כונס או משניה, יאפשי' לעניד שהכל
 היא על ג' הדין וכיושר מנלו שים וייתור והיא
 צבקי מ"ש ברב בינה לטחים ז"ל דרוס ק"ג וז"ל
 כי כאשר היה מחקד האל יתי אלל גמיל ופכר
 המלות שלא לבס' בלבד על כללית המליות בעלמה
 אבל ירבה מיד להטיב על הפרטים יהענינים
 הקיצונים איתם ממניס בינים בן הייצנו אהנו
 להקפץ ולהצנין אלל העצירה כי העצרון לא
 יהיה ראוי לשיגשג בלבד על כללית העין עלמי אלל
 גם על כל פרט ופרט כנלוס אליו והמחויקס
 עמו שירת הדין ונתנת להענס עליכס וכמחמר
 כמאורע ע"ה דברי עונות נצרו מני פשעיו אתה
 תכפרם כחוקה שאמרו לא שדדין כך אלל שהשטה
 לרובה לכך כי יש מוני עונות ופשעים אשר הם
 מלד ע"הם אילי ניתנו לכפרה אלל שמלד דברים
 אחרים המתיקסם אליהם יחייב העיגש וזהו דברי
 עינות הענינים והדברים הגלויים ומלטרפים אל
 העינות אלי הם מה שגברו מני ואני מחורא
 מהם כגון מפני השטה או מפני המקוס או מלד
 ככונה וכ"ל אלל כי אילס הפשעים כלמס אפי' יהיו
 חמורים בגדר פשטס כבר היה מקיס שאתה יחברך
 שפך כפי גודל הקדך תכפרם והעציר עליכס
 עכ"ל, יצוה נבא אל הביאור כי כשרואה הקב"ה
 בנינינים שים להם מחלה פינות ומחלה זכויות
 ורולה צריב רחמי לזכותי עפיה"ד ר"א אמר
 שמכניד כף הזכויות ע"י שיחפש בליתם כזכויות
 איליו ימלא איה זכות שהצדעים שלו והקיצונים
 אליו יגדילי איתי הזכות ויכניד הכף של הזכויות
 ואח"כ בא ריחק בר חנינא לומר שאפילו לא
 ימלא בזכויות איה זכות שים לו פדטים טובים
 להכריע הכף עכ"ל יש תקנה אחרת לחפש בפדטי
 העיניה איליו ימלא איה עון שפדטיו טובים ויש
 לו התגלות וצוה יגפיה הכף של העונות וזהו
 נושא עין ואח"כ באו תנא דבי ריש לומר שאפי'
 לא ימלא לא זה ולא זה יש תקנה שמעציר עון
 כראשון וזה עפיה"ד אפי' במלכותא דארעא שטון
 כראשון ניתן לימחל רק יתרו בו שלא ישנה עוד
 ח"ש צ"ה מטכ בלפי הקד והכל עפ"י כיושר
 והמשפט האלהי ודוק.

מסכת חענית (ד"ל ע"ג)

לא היו י"ט לישראל כט"ו באב וכו"כ"ב בשלמא

ויה"כ משום דאית ציה קליחה ומחילה וכו'
 אלא ט"ו באב מאי היא אר"י אמר שמואל יום
 שהיתרו השבטים לבא זצ"ו וכתבו החוקי וז"ל
 פירוש דהיינו יו"ט עכ"ל, ולכאורה אינו מוצן
 מה חידשו לנו. צוה ומכ כונחם, ילעני"ד כונחם
 היא לפי שהמטה אמרה שהיו י"ט וגם היו צנות
 ורשלים וולאית לכרמים לבקש זיווגם ולשלח תפרש
 טעם הש"ס שאמר יום שהותרו השבטים וכו'
 לקיבת יליאת הבנות כיון שהותרו השבטים לבא
 זצ"ו ע"כ ולא לבקש זיווגם וע"ז כתבו החוקי
 דזה אינו, אלא טעם הש"ס לענין שהיו י"ט דוקא
 וכוכרה להם זה מילואתם ביוכ"כ ג"כ דלא שייך
 טעם הנו' ודוק.

מ"ק (דכ"ח)

ראיתי להביג מארי דאהרין בא"ה זל"ל בסקה"ק
 העלומות לב ח"ד ק"י ל"ב כשאל על
 מאמר רז"ל במס' מ"ק דכ"ח אמר רבא בני חיי
 ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלל במלוא תליא
 מילתא ע"כ שלפ"ז אס אחד נולד במזל עני לריך
 שכל ימיו יהיו מכאיבים עד יום מיתו ואס במזל
 עשיר יהיה בן כל ימיו וכן בניס והא חזינן
 עניים שנתעשרו ועשירים שהענו, וכן חשוכי בניס
 שאחר שנים רבות תלד אשתו והדבר לריך ביאור
 ע"כ ועש"כ שדחק לישב זה, ולעני"ד אפשי'ל
 שהמלות בעלמס יש בכס כמה סינויים יש שכולו
 מלד החקד ואז יהיו כל ימיו טובים ויש שכולו
 מלד הגבורות ויהיו כל ימיו כהפך ויש שהוא
 משיחף מהחוי"ג ואז יהיה חזי ימיו טובים או
 רובם או מיטוטס כפי שפיטת המזל והחקדים
 שבו וצוה ח"ש ודוק.

מס' בתובות (ד"ט ע"א)

תוס' צד"ה חזקה וכו', הכא משמע דלא אמרינן
 מנו במקום חזקה ולרצין אמרינן ולי"ע
 דבעיא היא בפ"ק דב"ב ולא אוסשוטא עכ"ל,
 ואפשר לתרן לעני"ד דמ"ש פה דטעמא דרי"מ משום
 חזקה כיינו לפי הק"ד אבל לפי המקנהא דטעמא
 דרי"מ משום מודכ בשטר שכתבו אי"ל לקיומו זה
 הטעם מספיק לכל החלוקות צין לפסולי עדות
 צין

מי שכיב נשוי די נשים לרמח בעלם טונב כנוי ודוק.

קדושין (רל ט"ג)

אמר הקנייב נרלתי ילכיר נרלתי לו חורב חבלון, אפסיל בטעם שחורב מנפח לילכיר עפיד בארמי זיל שכולכיר וכסטיא כס מכשמרים של בגנרות וכגנרות כס שיך בזיא ועיר גנוק קייב חיר וכזרין רמזים נאותות ריב שנשם כנודע, וכפייז תיבת חורב היא אותיות חיר ריב שכם בגנרות נשורשם ועיר מנפח לילכיר שכול טשמרי בגנרות כזיל, וכנכ חורב גומטי חריאל וכשחוקיף עליכם שתי מלות כרלשות שכם ירלכ ואכנכ כרמזים נאותות ריב אז יכיב גומטי חריג כללות מיט ומלית ועל ידס מחיוד כשיית כללותו ריב צריב צדיר כנודע.

מסכת ב"ב (דמיל ט"ה)

תוס' דייב כמאן כריי קשב לרשביא וכר משמע דלא צפי מחאכ צפניו וכיונו דלא כריי וכר עייש, ולא זכתי לכנין דנריכס דכא לפול דטיל עיאל כשאמר רבא אמר רב נחמן מחאכ שלא צפניו כויא מחאכ ואיחיביב מר דריי וחריץ פלכ טובב קמיל ולפולס קיל לריי דמחאכ שלא צפניו כויא מחאכ וקיבלכ רבא מיניב ופקס כלכחא ככי כמציאר שס ואייב מכו שאמרו כאן כחוקי זיל וכיונו דלא כריי ונדחקו לתרן דקצר טוחיב כחדא ופליג עליב כחדא וכעא לליע.

מסכת מנחות (זליד ט"ה)

תוס' דייב קמיכב שלא נחרצת כשחוטין תימא ותחרצב כשחוטין בקיז מתנופכ שנחמשטב כחוצרין ונחרצתב כשחוטין עכיל, ואפיל לפניד עפיי מיט שס בגמרי ותחרצב חנופכ כחוצרין קיז מקמיכב וכרימשוס דלא אפשר וכר עייש וצב לא אפשר עוד לומר תחרצב קמיכב כשחוטין בקיז מחנופכ כנוי דשאני חנופכ נחמשטב כחוצרין משוס דלא אפשר וז"פ.

מסכת חולין (דיס ע"ג)

תוס' דייב כנח למחוקר זמן וכר ללא ודאי דוקא כיבא דשני לאוין קמכוין קאמר דלא פקר

בין לקטנים בין לאנוקים ואיל טוד לומר טעמא דקטנים משוס חזקב ועייב לא יכול כשייב כמפי כיב לפשוט כנטיח מכאן ודוק.

שם דכייג עיאל חוקי צריב מיט רישא וכר ואיח שגא ושגא דרישא איח לן לאוקומב כחוקב פנויב וקיסא כחוקב איאל וכר לפי מיט כחוקי דכייג עייב צריב כבא עליב וכר משס ריית זיל דחוקב דאשב דיקא ומנסבא מרעא לה לכך חוקב אייב צוב חחורן קושיחס פכ דשפיר מקשב כשייב מיט רישא ומייט קיסא כיון דבקיפא לית לן חוקב דאיאל למב אס נשאת חלא ודוק.

שם דכייח עיאל ולריכא וכר לכאורב קשב דליחני אחיו דלית ליב לא כא ולא כא ואייל לשנות לא חניו ולא רבו, ואפשר לתרן לפניד דאי כוב חני אחיו דוקא כויאל מיט רב כונא צריב דריי וכוז שיש גדול עמו דוקא נאחיו חבל חניו ורבו שיש צבס עדיפות משוס דשכיח גביב ומשוס אימכ תיעיל עדותו אפי שאלן גדול עמו לכך אינטרין למיחני כולכו וצבא אייב מיט שכשייב לא אמר כלריכותא חלא אחר מימרת רב כונא צריב דריי ודוק.

שם דכייח עייב גמרא ודילמא עבד ככן הוא כחב מברשיל זיל וזיל תימא אמאי לא חוקי כנון דמוחזק לן באצוב דככן הוא ונעק עליב קלא דבן גרושה וכר כדלעיל דכיי וליע טכ"ל, ואפשר לתרן לפניד לפי דקחני כחחילת כבבא ושכיב איש פי יולא מניכייס לטבול לאכול כחרומכ ואוקימנא אומרו מניכייס ריל שאינו עבד שאקור ללמדו חורב ואי איירי כמוחזק לן באצוב שהוא ככן ליל למיחני יולא מניכייס איי דלא איירי ככייג ודוחק לומר דחלוקת ושכיב חולק עמו טל כגורן איירי ככייג ויולא מניכייס איירי כגונא אחריונא דמשמע ליב לחלמודא דככל מוירי צענין אחר ועייב לא חוקומב כמוחזק לן באצוב דכוא ככן ודוק.

שם דליג עייב, מי שכיב נשוי די נשים וכר עיין כחוקי שנחמו טעם למב נקט כחנא די ולא כי או גי עייש, ולפניד אפסיל כטעם דכחנא חנב אורחויב קמיל עלי טובב שאמרו צפי כחולן דמייד שלא ישא באדם יוחר מר נשים כדי דלימטייה לכל תדא עונה אחת כחודש ופקרו רבינו הטור ומרן ציי באהייע קי אי ועייב נקט (יג)

פקר לבו חד עשב וברו יכתב בגליון כשיש חיל
 וכיא חמוכ דכח לא תעשוק ולא תגזול קמוכיס
 כס וכן בקשה בקפר לויית חן על כחורב פי
 קדישים ובשטר כמלך כלכות חמץ ומלכ ע"כ.
 ולכחורב היא קישיא אלימחא על רביותו בעלי
 החוקי זיל ייש שרזו לתרץ דכונחם שהשני לאוין
 קמוכיס לעשה חבל בעיקר חקר מן הספר, ולעניד
 אפשר ליבצ דשאני לאוי דלא תעשוק ולא תגזול
 אפי"פ שהם קמייכיס בעשה דוחה אחס יפן שלכל
 אחד יש עשב צפייע כמיש וכשיב את הגזילה
 אשר גזל או את בעושק אשר עשק וכיון דאמר
 רבא כיינו עושק כיינו גזל למכ כפליכ קרא אלא
 ודאי ליתן עשב על כל לאו ולאוי וע"כ נדחו
 כתרי לאוי בתרי עשה חבל בעלמא כיכא דאיכא
 תרי לאוי קמייכיס ועשה אחת אינכ דוחה אחס
 ודוק כי נכון הוא.

(דקליט ע"ב) **תוס' ד"ה** שכ"י הדב וכ"י תימא
 אמאי לא קתני שכ"י הדב
 נוכג צו"י: ובלוח הקן אינו נוכג אלא צנקבות
 ע"ל, ואפשר לתרץ לעניד משיס דאשכחן לר"א
 דמחייב צקורא אפי' בזכרים אי"כ לא פסיקא ליה
 לחנא למימר שאינו נוכג אלא צנקבות דנטי למימר
 מילתא דאחיס ככ"ע ודוק.

(דק"מ ע"ב) **תוס' ד"ה** מה ציניכין, תימא בא
 דמחייב לעיל צרובדי אילן
 וברו ולעניד שאדונינו רש"י ז"ל נרגש מחאח כתימא
 וישב אחת צמתק לשונו שכתב ח"ל מה ציניכין
 דלא נגיב עלייכו אף על גביכין דלא נגעכ עלייכו
 מלעיל ושוב אין כאן נגיב דאי"נ נגעכ מן הדרין
 אינכ נגיבכ דעל צעינן ואפי"כ קתני חייב כואיל
 ועליכין רובלח עכ"ל, כרי מצואר כונחו דנגיעכ
 מן כלד לא חייבינן לה כלל וכאילו אינכ נוגעת
 וכפי"ז רובדי אילן שאינכ נוגעת כלל אפי' מן
 כלד דומכ ממנש לעל גביכין אפי' שנוגעת מן
 כלד ובזכ נתישבכ חמיבכ בחוקי ומ"ש צגמרא
 מטופסת אינטריכא ליה דאפי' כנטיכ נוגעות צקן
 פטור ר"ל דכא אחא לאשמוטינן דנגיעכ מן כלד
 לא שמה נגיבכ ולא חיישינן לה כלל ודוק.

מסכת ברייתוח (ד"ו):

תניא ר' נתן אומר כשהוא שומק אומר הדק
 היטב היטב הדק מפני שהקול יפכ לבשמים

לכחורב דברים חלו שאומר הכהן בשעת שחיקת
 הקטורת חפלים מצלי מלח ואין צרכ טעם ואם
 בעצור שהקול יפכ לבשמים כ"ל לומר איזה שיר
 או שבת לכשי"ח, וידוע מ"ש צו"כ"ק דרצנן קדו
 תלמודא דילהון על רזין דאירייתא ולכן אש"ל
 בק"ד כהק' מ"ש רבינו מהר"ח ז"ל בשער הגלגלים
 פי' ל"כ וז"ל בודאי כל מה שמיילא האדם מפיו
 א"ח שיכיר לבטלה אפי' הקולות שיואלים מהמטה
 וכיוצא בו אינו לבטלה וקול שיואל האדם מפיו
 מכריזין עליו כמלאכים וכנשמות וכשכינכ כי בכל
 דבור ודבור נצרא חד מלאך ומלא צביות האדם
 לדיק וחסיד ועוסק בתורה ומתפלל ככונכ מאוחס
 בדבורים וצראים מלאכים ורוחין קדישין קיימים
 ועומדים כפי ערך שלימות וקדושה ואמיחה דבורים
 כהמכ וכנכ קוד הגבוהה בודאי שהוא קול שלוח
 מלמעלה לדבר עם כנציה הכוא רק שכיון שאוחו
 הקול הוא עליון ורוחני א"ח לו לבדו שיחגשם
 ויכנס באוזן כנציה אס לא שיתלבש תחילה באוחו
 קול כגשמי שיואל מפיו בעוסקו בתורה או בהפלה
 ומתחבר עמו ונכ לאוזן כנציה ושומע ובלתי קול
 האדם א"ח לביות, ואמנם יש מדריגות רבות
 בגבוהה מחמת כמה שיויים שיש צרכ באי כי
 לפעמים יתלבש בקול עליון בקול האדם עלמו
 כנ"ל ולפעמים יתלבש אוחו קול העליון בקול
 לדיקים אחרים שקדמו אליו כרוב או באוחס
 שבזמנו ושניכס יבואו וידברו עמו, עוד יש בחינה
 ומדריגות בגבוהה כי נודע שכל דבור כיואל מפי
 האדם יש בו קול ודבור וככל קול חשוב מדבור
 ודבור חשוב מככל וא"כ ילוויר שהקול העליון
 יתלבש בקול האדם או בדבורו או כהכלו וכ"ו
 ולכן מכ"ז נמשך מדריגות רבות בגבוהה, ודע
 שמה שאמרנו קול עליון ככונכ כי הקול או הדבור
 או כהכל של האדם שכבר נתעלו למעלה ונטשו
 מכס מלאכין קדישין זכו בקול העליון והוא כנכ
 טחב ומתערב עם הקול של עכשו של האדם
 כיואל ממנו צעת ששורה עליו כגבוהה כמיש רוח
 כי דבר צי ומלחו על לשוני כי כרוח ומלכ כראשונה
 שורה טחב על לשונו ויואל ממנו צמינת קול או
 דבור מחוך גרונו ומדבר ואז האדם שומע אוחס
 נמלא יש כמה צמינות או בקול שערב כיינו קול
 כראשון שלו מתלבש בקולו או בדבורו או כהכל
 של טחב או דבור כראשון בקול או דבור או ככל

זל חיל וקאמר דיאושט נמו כיל לבקש רחמים
 על כך בזכות איי ולא עשה כן ולכך נפתח לו
 ביריד שבוסקיף לו משה בנקשתו רחמים עליו יב
 יושיעך מעלת מרגלים ובזכותה דאיי טכיל, וראיתו
 לבגאון חידיא זל צפי פני דוד סוף פי באזינו
 שביק למכרשיא חיל וכדברים ככחנן איגס מובנים
 דבא מנואר דמכ שפוחת לו כוא אוח ביא דכתיב
 ישוע פכיל בחידיא זל, ולעמיד כונת מוכרשיא
 זל צמיש נפתח לו ביריד ולא כחב נחקר לו
 ביריד ריל שנפתח מככונכ שכיוון צב מרשיב
 שיכיב דמח צשמו ייב פיליכו מפלת מרגלים
 ופתח פנכחצ ישוע בלא ביא נפתח ככונכ כביא
 ולא נרמח צשמו שם ייב זכו כונת מכרשיא זל
 ואיש דברים ככחנן ודוק.

שׁוֹרֵעַ אוֹיֵחַ

סי' ס"ך סטיף ר אס פסק מפני כיראכ או
 ככבוד אחר שאמר אמת וכי ראיתי
 לכרוב לבושי שרד זיל שבקשכ שבפי מכ שמנואר
 בסקיף בקידס שאמר אמת כוא כאמלע הפרק
 ובחמלע הפרק אין מפסיקין מפני ככבוד ואין
 אומר אס פסק וכי מפני ככבוד ונדחק כרוב
 ליפז דברי כשריש עיש, ולא זכיתי לכבין דביק
 שכרי מנואר נסיא שבחמלע הפרק משיבין מפני
 ככבוד ואיש מיש פכ אס פסק מפני ככבוד כיינו
 להשיב וכוא צרור לעמיד ואייל לכל כדוחקים
 שכחב כויל ודוק.

סי' רצ"ט נסיף כסימן כתב כבאכיש זל
 חיל כתב כרשניא זל כחשובכ
 מכ ראו חזיל שקבעו לברך על כאור צמויש
 מטעם שכיב תחילת צרייתו יותר משאר צריית
 זכ ציום פלוני חב ציום פלוני, חשובכ לפי שנאסר
 בשבת ומויש חחר לכיחרו כאילו נחחדש ומשום
 כך מצרכין עליו ציוכיב מפני שציום נאסר ופתח
 נעשה ביחר פכיל, ולגאורכ קשכ מאי שגא כדלקח
 כר יותר מכל כטיל מלאכות שכולס נאסרו ציום
 וכותרו בלילכ ונפרט במולאי יוכיב שביחוד חקנו
 צרכי על כר לכורות שציום כיב אסור, ואפשיל
 לעמיד לסי שכדלקח כר כוא מלאכב גרועכ
 צעינו כעולם כמיש בחוס' על ענין ככולאכ מרשות
 לרשות ואולי יחשבו שכחורכ לא אסרה כיא
 כצנת

של עתה וכי חכו כהפרש בין נבואה לרוכיק
 כי נבואה כוא מן קול או דבור שעבר שהוא מחלצ
 בקול או דבור או כבל של עתה ורוכיק כוא
 מן כבל שעבר שמחלצ כבל של עתה שלו טכיל
 בלריך לענינו, וידוע שעבודת הקטורה כוא
 כמעולכ מכל עבודות שהיו במקדש כמיש רשיי
 זיל צפי קרה, גם נודע שכנבואה ורוכיק כיו
 נמשכים מקדושת ציהמיק וקוכיק ועייב כשככבן
 כיב שוחק סממני כקטורת כיה אומר כדק היטב
 כריק ריח כיל דבור קיול והיטב גימטי פס
 כוייב ציב לכמשיך על כקטורת קדושה עליונה
 שכוא כבל וקול ודבור כדי שמכס חפרה על
 כנביאים ובעלי רוכיק וכפל לומר עוד היטב
 כדק כקוד אור ישר ואור חוזר ויש שכקול יפכ
 לצשמים לכמשיך על ידו קדושה עליונה ודוק,
 ואיש אחימ וככייב.

יועפי"ה יובן כסי' כונת כפי צפי ככעלותך
 צענין כמחאויס לבשר כתיב וירד כי
 צענין וידבר אליו ויאלל מן כרוח אשר עליו ויחן
 על שבעים איש כזקניב וגר ויחננאו ולא יקסו,
 וככיק אוביח זיל דקדק שלא נודע מכ דבר כי
 אליו וכוכרה לכיליא כחיבה מפשטכ ופירש וידבר
 לשון שררכ ומעלכ כדרך אומר ידבר עמים תחתו
 זלפי כאמר יעין כפשטכ לשון דבור ממש וכוא
 לפי שררכ כקניב שככא נבואחס משחלסלת מנבואח
 משה עלמו שהוא חבור קולו בקול של מעלכ
 דכיינו פכ אל פכ חב לא אפשר שלא קס נציא
 צישראל כמשה ועייב כשרכ עליו מדריגכ למטכ
 ממנה שהוא חבור דבורו כדבור של מעלכ חיא
 וירד כי צענין וידבר אליו ובזה ויאלל מן כרוח
 אשר עליו ויחן על שבעים איש כזקניס ויחננאו
 כמו כל כנביאים שעמדו לישראל ולא יקסו לכחנבאות
 כנבואח משה ממש דכיינו חבור קול בקול שלא
 יש שום נציא שוכה לזכ וכאמר ודוק כי נכון
 כוא כעביח.

מסכת ערביין (דלי"ב ע"ב)

ע"פ בנחמיה וישבו בקיבות כי לא עשו מימי
 ישוע בן נון דבעו רחמי אילרא דעייב ובעלובו
 זכיינו דקסיד קרא עליויב דיאושט דככל דוכחא
 כתיב יאושט וככא כתיב ישוע ועייב כתב מכרשיא

דוחק גדול שניקוף יו"ד בחיצת קדירכה, ולעני"ד דברי רבינו ז"ל פשוטים דכיוני אלדים דוודין בגימט' ש' ושמונה אותיות המולוי לצד חוץ מכשורש ועם ככולל הרי ב"ט גימט' קורכ וכן מדווקדק בדבריו ז"ל באומרו אשר הכס הזה במילואו ומילוי הכס ר"ל איתיות המילוי דיקא שסם שמונה וז"ש לעני"ד ודוק.

כתב

רבינו מהר"ו ז"ל צ"ה"ב דמ"ח ע"ד בטעם היתר מלאכה חיבנו נפש צו"ט והיקור שאר מלאכות וז"ל וכענין הוא כי במלאכות כולם הם בקלי' כנידע בסוד ט"ל מלאכות השנה וט"ל מלקיות וט"ל קללות אשר נתקללו אדם וחיה וכנחש ובחידמה, והנה כילירכ נקרא אוכל נפש לפי שכלירכ נקרא אל כי כנודע והם בגימט' אוכל וכעשיב נקרא נפש כנודע ונמלא כי בכיות אוכל נפש בלבד מה שהוא מוכרח לכחיות הנפש יש בו אחיזה אל החילונים ולכן כיתרה צו"ט מלאכה אוכל נפש וכל מלאכה אחרת שאינה לנורך אוכל נפש שהוא חיות בלבד לא כותרה כי אין אחיזה אל החילונים וזהו בחיות אוכל נפש בלבד אבל מליאות שורש במלאכה שהוא בעשיה כי מלאכה בגימט' אל אדני שהוא עולם העשיה אין בזה כח אל החילונים לפי שראש עולם כילירכ שהם די ראשונות שבו נכסו צו"ט בעולם האלילות ואין החילונים יכולים לונק אלא בצחינה אוכל נפש החזונים דילירכ שנשאר בששה ראשונות דבריהם כי כילירכ נקרא אוכל של בעשיה הנקרא נפש כנודע עכ"ל וע"ז כתב מכ"ס ז"ל וז"ל ולי"ע שאם יונקום מילירכ כ"ש שיונקים מעשיה שכיח למטה ולא עלתה באלילות כלל ולי"ע עכ"ד ז"ל, ולעני"ד דברי רבינו ז"ל מבוארים בטעמם ונימוקם עמם ואין כאן קישיא וכוח שכל במלאכות הם בעשיה יען שחיבת מלאכה גימט' אל אדני שם בעשיה והיותם וכשפטתם הוא מכילירכ ואולם יש חילוק בזה ששורש במלאכות חיותם מדי ראשונות דילירכ ומלאכה אוכל נפש חיותם מששה החזונות דילירכ וכיון שצו"ט די ראשונות דילירכ נכנסו לאלילות ע"כ שורש במלאכות שניקתם משם אין בהם אחיזה לחילונים ונאקרו צו"ט אבל מלאכה אוכל נפש שניקתה מששה החזונות דילירכ ואלו לא נכנסו לאלילות ע"כ יש בהם אחיזה לחילונים וכותרו צו"ט וז"ש ומדווקדק

בדברי רבינו ז"ל דוק והשבת.

מבוא שערים

שטר כי הלק כי פ"ח, כחוב רבינו ז"ל וז"ל ואמנם ע"ד נבאר י"ג בחינות אחרות שיש בגולגלחה ע"מיה אשר אלו קיד י"ג אותיות שיש בגי' הי"ח שיש בגי' בחינות דכחי גולגלחה הג"ל צפ"א וכן י"ג תקיני מוחא שיש במוחא ע"מיה זילת י"ג תקיני דיקנא כנמשכים ג"כ ממני וכי יהיה זה פדמן כי מגולגלחה ילחי י"ג הקיני חירין וכי ימאירא ילאו י"ג תקונין שסם י"ג נימין אחרנין דשערי וממוחא ילאו י"ג תקונין אחרנין וכי יאח"כ נבאר ענין י"ג תקיני דיקנא כנמשכים ממוחא שהימאה עכ"ל, ועפידיק אפשר לרמוז בחיצה חז"ן שכיח נוטריקון חוורין ז'קן נימין שטיי הפלחו בכיכב ממשיך כל התקונין כנז' ומיחד כל בעלמיה ולכן כש"ן נקרא חזן לרמוז לכנז'.

עוד

כתב שם פ"ד ח"ל ועיין יראה איך כהי"ח בין בפנים בין באחוריים הוא שוכ ואין בו שינוי כלל ה"ו כי די אותיות שהם הפנים עולים כ"ו וכן באחוריים יש כ"ו אותיות עכ"ל. ועפידיק אפשר לרמוז צפי אנו ראשין ילחי אחרין ומבלטדי אין אלדים, שכפנים יקראו ראשין ובאחוריים יקראו אחרין וז"ל אנו ראשין ואלו אחרין שכל אחד במספר כ"ו ומוח תדעו שמבלטדי אין אלדים.

בברכת

אשר ילך וכי באימרים נקבים נקבים חלולים חלולים, אפשר כל כפל בכל אחת צ"פ גם שינוי לשון מנקבים לחלונים, עפ"י מ"ש רבינו מהר"ו ז"ל צ"ה"ב ד"צ פ"א וז"ל וכנכ נקבים אלו הם ז' נקבים שבראש האדם שהוא אצא כנז' צ"מ פ' משפטים יאמנם הם קוד כי עיינין ובי' אודנין ובי' נקבי דחוטמא יפימא וכס קוד ז' דגולגלחה עכ"ל, ובזה יבא הלשון כמין חומד נקבים חרין עיינין נקבים חרין אודנין חלולים חרין נוקבי דחוטמא שהוא חלול ובזיכ"ק מכנכו שסם נוקבא דפרדסקא ר"ל חליל, חלולים צהראכ רומז על הפכ שהוא חלול ג"כ ויש בו כי מולאות וע"כ כינכ אוחו בלשון רבים באומרו חלולים.

תפלין

אפשר לרמוז בצרכה לבינתי תפלין ר"ח ח"ל וק"ח ח"ן וכוח בזה שנודע שהתפלין רומזים למוחין של זר"ן ועל ידם מהמתקין חמשה גבורות

גבורות כרמוזות נחמשה שמות אלדים שמקפרם תיל יפיכ קיח חן שנחמחקו ונכסכה מזה כדון למזה כרמחיס.

בתפלה מלך אלי חי הפולמוסי קיח כלים וכן למלך אלי חי וקייס קיח כלים והוא ספייד המקו זיל צטנין שצורת הכלים של מלכי אדום שמתו ונפלו לקלי ואנחנו לריכיס עיי תפליחנו ומליחני להחיות אוחס ולכעלוחס למעלה לאזילות וזכ מדוקדק באומרנו מלך אל חי.

בתפלת י"ח מ"ש ונאמן איה ליכחיות מתיס ריח אלס והוא צמ"ה שנודע מרצינו באר"י זיל צפי נאלמחי דומיכ שעיי טינות כתחחונים גורמים חייו להקחלק שס י"כ מאלדים וישאר כציכול אלס חכו נאלמחי דוס יכ ועיי כחשוכה ותפלה שמחפללין ישראל מצרין ייכיק שכיו חחת יד כקלי דרגא דמוחא וחחר שס יכ לאלס ונגמר שס אלדים צשלימות חכ שרמז צריח ונאמן איה ליכחיות מתיס אלס שכקצ"ה מחיכ אוחס עיי שס יכ ונעשה אלדים, ונחתימח כצרכה שאומרים מחיכי כעמחיס ריח מ"כ כקדרו וק"ח מ"כ למפרע אפשר שרמז לשס מ"ה כחדש שילא מכמלח ועיי נחקנו כצוררים כנודע והוא צקוד אור ישר ואריח וע"כ נרמז ישר וכפוך, וא"ש אח"מ והכ"ב.

עוד צנרכה שיס שלום כחב רצינו זיל צשער ככוונת דל"ז ע"ג שיכוין צחתימח כצרכה להוי"כ צניקוד שורק כי אוחיות שורק הוא קשר כי היקוד מחבר ומקשר כל הפולמות וכי ע"ש ועפ"י אפשר לרמז צריח כמנרך איה עימו ישראל צ'שלוס אוחיות אצייט שכס ד' עולמות ככוללים ונתיחדו עיי היקוד צצרכה זו כנז' ודוק.

בתפלה נאי גיבורי דורשי יחודך, קיח אריך וריח גימט' צינכ וריח כיצנה שימרס ש"ך שכס כ"פ דין וכס דיניס קשים ולריך למתקס צשורשס שכיח כגינכ דמינכ דינין מחערין י"י שנמשך להס באר"כ מגבורה דעתיק כגינח תוך חכמכ דאריך כמ"ש כרצ זיל צעץ חיוס ועתיק הוא רחמים גמורים אפי' כגינכ שלו כמ"ש צוכ"ק דלית ציכ דינא כלל ח"ש נח גבור כיינו גבורה דעתיק כגינח כחכמכ דאריך כרמח צק"ח דורשי יחודך כיצנה שימרס ריח ש"ך שיתמתקו

כש"ך דיניס צשורשס שכיח כגינכ כרמוזכ צריח כנז"ל, וא"ש ככ"ב.

בתפלות שנת, כרנכ שואלים למכ נחפלת שחרית אין אומרים זכר למעשה צראשית ובמוסף אומרים ולא רחיתי צקפרים טעס לזכ עפ"י כעשט, ואפ"ש לפר"ד לפי שמלינו צעשרת דצרות ראשונות חלכ שמירת שנת צמעשכ צראשית וצצרות שניות חלכ אוחכ ציל"מ ונחפלת שחרית אגחנו אומרים ישמח משכ צמחנת חלקו ופ"י כמ"י ז"ל לפי צצכיותס צמלרים קודס שגטוו על כשנת מרע"כ שאל מפרעכ שינוחו יוס א"י צצבוע וצירר לכס אח יוס כשנת וכשגלטוו אח"כ על כשנת אזי ישמח משכ צמחנת חלקו ע"כ אין אומרים זכר למע"כ כיון שרמזנו ענין יל"מ הנזכר צצצרות שניות ובמוסף אומרים אוחו כמו שנזכר צצצרות ראשונות וא"ש ודוק.

בתפלת י"ח, כשיצנו אצינו ליחורתך ריח לאכ וימתק כרמז כזכ עפ"י רצינו באר"י זיל צטנין לימוד בחורה לשמכ דכיינו לשס כ"י שכיח לאכ ויכוין להמשיך לה מיקוד אצא תמיד אורות שכס ארבע אלפי"ן דאחי"כ צטי קסירותיכ למחק דיניכ כנודע ח"ש כשיצנו אצינו לתורתך חורכ לשמכ כממתקת דיני לאכ כרמוזכ צריח, וכזכ אפשר לרמז צפי וביה עקב תשמעון וכי ושמר כ"י אלדיך ל"ך איה כיצריח ריח לאכ והוא דרז"ל פי עקב תשמעין על עסק בחורה כחלוי צשמיטה ונודע מדברי באר"י זיל צדרושי פקח צענין מלכ שמורה שכיח כחי לאכ שצריכ שימור שלא יחאחו צכ כקלי חי ח"ש וביה עקב תשמעון אח כמשפטים כאלה שחטקו צחורה אזי ושמר כ"ח כס איה ל"ך איה כיצריח ריח לאכ ושמר דיקא שיתמתקו דיניכ עיי עסק בחורה ויחיכ שמורה מן כחילונים.

השמטה

בראשית

ויצא אלדים אח כרקיע, איהא צצ"ר ח"ל זכ אחד מן כמקראות שכרטיש בן זומא אח כעולם ויעש אחמככ וכלא צמאמר בן כוי צצבר כ"י שמים נעשו וצרוח פיו כל נבאס עכ"ל והוא חמוכ

באחדות וכחשוכה ויאמר כי עמך כרחיב כי לנו הוא עלמו כניכול ומיחק כדן כרמח כחיבה לנו גימטי אלדיים ופרינו בלרץ וכו' עכתיב, יעפיד דרכיק אפשר לרמח בלומנו כרחיב כי לנו דכינו שנחרחז שם אלדיים ונעשה כמיליאי ציודיין שהיא גימטי כרחמים כנדע ונכפכה מדיכד למדיכד עיי אחדות ישראל וכחשוכה כד' הזיל ודוק.

פרשת חבא

ושמחת ככל כטוב, איחא בילקוט חיל אין טוב אלא תורה כדכתיב כי לקח טוב לפיכך משכ מזכיר את ישראל עשר הפעם עכ"ל וכוא חמוכ דמכ תלוי זכ"ל, ואפש"ל כסיד עפיי מ"ש חיל עשר צשזיל שהחטער שקגילת כמעשר לכעשיר כאדם, וכנה אס כתי"ח אינו עשיר מוכרח ליתן חלק מחירתו שלומד לכעשיר כדי לכחפרנק ממנו אבל אס הוא עשיר לא ילטרך לזכ ותשאר חורתו כולכ לעלמו וישמח ככ ח"ש בילקוט אין טוב אלא תורה וככחוב חומר שישמח ככל כטוב וכילד יכיה זכ כרי לרין לכחפרנק וע"ל כשיב לפיכך משכ מזכיר את ישראל עשר הפעם ועיי"ל יחטער וישמח ככל כטוב דיקא כיינו כחורה שלומד ולא ילטרך ליתן חלק ממנה לטשיב.

מסכת סוכה (ר"ד ע"ג)

היתה גנוכה מכי אמר וננה ככ עמוד וכי, כי רש"י ז"ל וכו' ככשר סיכה שיש כראשו ז' ומשכו על ז' ומשכו ע"כ, ורליתו למכרש"א ז"ל על דיבור דלעיל ע"א אס יש ככ ז' טפחים ומשכו שהקשכ חיל ל"ע דכוסיקף כלן ולקמן גבי עמוד כשיעור קוכה משכו על ז"ט וככמכ דוכתיין כמכלתיין נראה דלא כוי שיעור כקוכה אלא ז"ט מלומלמים וכטעם דגברא בלמחא יתיב יבולהנו טפח כדליתא ביעושלמו וכמ"ש כראש"ש ז"ל ע"ש עכ"ל, ולעני"ד אפשר לתרץ דברי רש"י ז"ל גבי עמוד שהולרך למשכו כעבור כמחילת של גוד חסיק שהס מכעמוד עלמו ואס היכ כמשכו ז"ט מלומלמים כשנאמר גוד חסיק ויעלו כמחילת יחמעט כחלל מז"ט וע"כ כולרך רש"י ז"ל לפרש שלרין שוכיה כו ז"ט ומשכו וז"ל לעני"ד, אבל גבי

חמוכ דאס כפסקו קשכ לו למכ ירעיש את כעולם ואיך אפשר לכרעיש כעולם, ואפש"ל כסיד דכנה חנשי כעולם חושכים שכדבור אין כו ממש כיון שאין כו שום מעשה אלא דברים כעלמא וע"כ אין מזכרים מלדבר דברים כטלים ולכ"ל ושקר ומנופה וכיוולא מדברים האקורים אבל ממה שמלנו כמעשה כראשית שנזכרו כדבור ואמריכ ועכ"ל ראינו כרקיב ככחוב כו ויעש אלדיים את כרקיב כלשון עשיב מזה נראה שכדבור נחשכ לפעולה גדולה כמו כמעשה ממש חכו שרמז כן זומא כמכ שהקשכ קראי אכדדי כתיב ויעש אלדיים את כרקיב וכתיב כדבר כי שמים נטשו אתמכ כ' ח"ו מעום שכדבור הוא מעשה ממש וכזה לומדו מוסר גדול וכרעיש את כעולם שאינם מזכרים כדבור, וע"י להכרז ערבי נחל ז"ל שפ"י קרוב לזכ באו"א.

פרשת וירא

וה' כמטיב על קדום וכו' כתב רש"י ז"ל כ"מ שנאמר וכי הוא וכו' וכקשכ כשי"ח ז"ל ח"ל וא"ח למכ כקדים כצ"ד קודם כי ולק"מ ככצ"ד לא נכתב ככדיא כקרא רק נרמז בלוח וי"ו דוכי וא"כ איך אפשר לכקדים כי קודם כצ"ד כמלכ אחת עכ"ל, ולעני"ד כטעם עפ"י מה דק"ל שבדינו נפשות כמחילין מן הלד דכיינו מן כקטנים וע"כ כקדים כצ"ד שפסקו כדון וכקצ"ה ככמים על ידס וכיינו וכי הוא וכו' וכו' ודוק.

פרשת תולדות

ויריבן רועי גרר וכו' לאמר לנו כמים וכו' ככ"ג חיד"א ז"ל כפי פרי"ד כביא דברי כרמב"ן ז"ל שפ"י דאלו ככארות רמז לבי כתי מקדשות וחורבנן וכית שלישי שיכנה ככ"א וכוא ז"ל פ"י רועכ גרר כס קיעה כקט"א שגוררים את כאדם לעכירכ עם רועי יחק כס מליני יושר על ישראל וכי ואלמס כעונות ישראל גבר אויב וגדלכ קטיגוריא ויאמרו רועי גרר קיעה כקט"א לנו כמים כלומר כל כחקד וכסך לדון כעונות ישראל וכו' לנו גימטי אלדיים כמים רומז לחקד שהחקדים וכפכו לדון וכי וכשיכא כגואל ככ"א יכחלק כשטן ע"י

אהל

דקוטים

יצחק

בני אנטוב לעיל לא שיק כפי כזב ולולא
דמקספינא חמינא זחיבת משכו דלטיל טימ ואיזכ
תלמיד כתבו יטן שמלא שכחז רשיי זיל גבי עמוד
משכו ודוק.

אמרן רזיל במקי סנהדרין דליז עיזא אין בן
דוד בא עד שחכלב פרוטה מן ככיס,
אפסיל דרך כללי פפיו מיש שם דליח עיזא אמר
טולא אין ירושלם נפדת אלא בנדקב שנאמר ליון
במשפט הפדה ושציה בנדקב, וכוכ כ"ז שיש
פרוכות קטנות יתנו לפניים מכס זכ יקרא לנדקב

פחותה ואינה כדאי לפדות צב ירושלים אבל
כשתכלב זאת הפרוטה ויעשו במקומה מטבע גדול
כמו גרוש או חלי גרוש ויתנו מכס לפניים אז
חביב לנדקב מטובל ובזכותה יבא בן דוד ותפדכ
ירושלם וזי"א עד שחכלב פרוטה מן ככיס. וכגס
שאמרו רזיל ע"פ וילצם לנדקב כשריון שכל פרוטה
ופרוטה מנטרפת לחשבון גדול היונו שיש לו שכר
גדול אצל אין צב כדאי לפדות את ירושלם ולמכר
כגאלה וז"פ. כי יחיש לגאלנו וישלח לנו משיח
לדקנו כצ"א.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם